

נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ נְהַיְנוּ מֵאֲמוֹנֵינוּ.

מֵאֲמֹר

הַתְּקַשְׁרוּת
לְעַדִּיק הָאֵמֶת

מֵאֵת הַרְה"ח

שְׂמוּאֵל הַרְדּוּוִיץ זצ"ל

הוצאת "מלא וגדיש"

לעלוי נשמת הרה"ח

ישראל בער אודסר זצ"ל

תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל

תלמידו של הרב משה ברסלב זצ"ל

תלמיד מוהרנ"ת זיע"א

תלמידו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב

נ נח נחמ נחמן מאומן זיע ועכ"א

ולעלוי נשמת

עמרם יוסף ב"ר משה נחום הלוי הורביץ זצ"ל

מאיר עקביא בן יעקב ימיני זצ"ל

אהרון בן יעקב פיץ זצ"ל

ת. נ. צ. ב. ה

הודעה ובקשה

במהדורה זו מושקעת יגיעה גדולה, שיהיה הספר נקי מכל טעות ושגיאה. אבל כבר ידוע מאמר החכם "כשם שאי אפשר לבר בלי תבן, אי אפשר לספר בלי שגיאות" לכן נבקש שאם ימצא טעות או שגיאה יואילו בטובם להודיע לנו למען יתוקן הדבר במהדורה הבאה בעזרה"ת לטל': 058-5581489

ניתן להשיג את כל ספרי רבי נחמן מברסלב במחיר עלות ו/או להורדה חינם

באתר: www.BreslovBooks.com

עמותת "מלא וגדיש"

להדפסת והפצת ספרי רבי נחמן מברסלב ופרסום שם הצדיק

טלפון: 052-8887039 | 058-6147148

התשע"ז

הַחֲפִיץ בְּאַמֶּת,
מוֹסְרִין לוֹ מִלְּאָךְ שֶׁל
אַמֶּת, וַיִּזְכֶּה לַיָּדַע
הָאַמֶּת:

רבי נתן מברסלב.

תּוֹכַן הָעֲנִינִים

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

מֵאִמֵּר פְּתִיחָה.....ה

פָּרֶק א - הַתּוֹעֵלֶת בְּהַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק.....י

פָּרֶק ב - דְּרֹךְ הַהַתְּקַרְבוֹת.....כ

פָּרֶק ג - כַּחַ הַצַּדִּיק.....כג

פָּרֶק ד - הָעֵקֶר וְהַיְסוּד שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ.....כט

פָּרֶק ה - רֵאשׁ וְרֵאשׁוֹן.....לז

פָּרֶק ו - הַנְּסִיּוֹן הָעֲשִׂירִי.....מא

מִכְתָּבֵי שְׂמוּאֵל.....מח

מַעֲשֵׂה מֶרֶב וּבֶן יָחִיד.....עא

לְקַטַּת תְּפִלוֹת.....עח

תְּקוּן הַכְּלָלִי.....פז

מאמר פתיחה

שיחה ומאמר לקיום התורה וישורשיה
ומצוותיה ומדותיה

הנה באשר העקר הוא "למוד התורה" - לשמר
לעשות ולקיים, ואף דקדשא בריך הוא חדי
בפלפולא דאורייתא [ואפילו הקדוש-ברוך-הוא שמח
שמפלפלים בלמוד התורה], אף-על-פי-כן היותר
חשוב הוא הלמוד לקיום התורה^(א), וכבר ידוע דברי
רבנו ז"ל^(ב) שהעקר הוא תמימות ופשיטות בלי
חכמות, ובשיחות הר"ן^(ג) שתמימות ופשיטות גבה
מהכל, וכן בהרבה מקומות מספרי רבנו ז"ל, ואם כן
העקר הוא לשון ודבר (זך דורך שמיסעון) בתמימות
ופשיטות מהו עקר התכלית והצלחת האיש
הישראלי בזה העולם, ועל כן כדאי וראוי לעשות
שיחה פשוטה מכל עניני היהדות: מכל ענין וענין,

(א) עיין לקושי הלכות נשילת ידיים לסעודה ו, צ צא. (ב) לקושי מוהר"ן ח"ב, עח. (ג) סימן קא.

הַתְּקַשְׁרוּת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

מאמר פתיחה

וּמְכַל מְצוּהָ וּמְצוּהָ, וּמְכַל מִדָּה וּמִדָּה בְּעֶצְמָהּ - גִּדְּל
הַדָּבָר הַזֶּה וְהַעֲנִין הַזֶּה.

בְּרֵאשׁ וְרֵאשׁוֹנָה גִּדְּבַר וְנַעֲסַק בְּשָׂרֵי הַיְהוּדוֹת -
שְׁכַל יְהוּדוֹתוֹ תְּלוּי בְּזוֹה, וְשֵׁהֶם שְׁקוּלִים
בְּנֶגֶד כָּל הַמְצוּוֹת. וְרֵאשִׁית הַכֹּל גִּדְּבַר מְעַט בְּקִצְרָה
מִשָּׂרֵשׁ כָּל הַשָּׂרֵשִׁים, הֵינּוּ עֲנִין הַתְּקַרְבוֹת וְהַתְּקַשְׁרוֹת
לְצַדִּיק הָאֵמֶת רֵאשׁ כָּל הַדּוֹרוֹת, בְּחִינַת מִשָּׁה רַבְּנוּ
עָלָיו הַשְּׁלוֹם - שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כָּל הַנְּשִׂמוֹת וְשָׂרֵשׁ כָּל
הַתּוֹרָה כְּלָהּ, כְּמוֹבֵא בְּכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל^(א) וּבְדַבְּרֵי
רַבְּנוּ ז"ל^(ב).

הֵנָּה הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת הוּא יְסוּד כָּל הַיְהוּדוֹת
וְהוּא רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים - שְׁכַל חַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה
נִמְשָׁךְ מִשָּׁם, כִּי הוּא נוֹתֵן רוּחַ חַיִּים בְּכָל דָּבָר וְדָבָר,
וּבְכָל עֲנִין וְעֲנִין, וּבְכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ, וּבְכָל קְדוּשָׁה
וּקְדוּשָׁה שְׁכַל יִשְׂרָאֵל מְקַיְמִים אוֹתָם, וְכְמוֹבֵא בַּזֹּהַר
הַקְּדוּשׁ וּבְדַבְּרֵי הַמְּקַבְּלִים הַהֶפְרֵשׁ בֵּין הַמְּקַיְמִים

(א) עיין בשער הגלגולים ובשער הפסוקים ועוד. (ב) עיין לקוטי מוהר"ן, לו ועוד.

התקשרות לצדיק האמת

ז

המצוות שאינם יודעים הרזים והנסתרות, ובין היודעים, כי ה'לא יודעים' הם יונקים מבחינת "אחורי כתפא" [מאחורי הכתפיים], וה'יודעים' הם מבחינת "פנים בפנים" וכו'.

וזה ידוע שאין העקר הידיעה לבדה, רק ההרגשה - שמרגיש תענוג ודבקות וטעם הקדשה מה שאין יכול להגיד לחברו, כמובא בכתר-שם-טוב^(א) בשם הבעל-שם-טוב ז"ל: "החכמה נקרא 'נסתר', פרוש: כי 'נסתר' נקרא מה שאין אדם יכול להשיגו, כמו טעם של המאכל - אי אפשר לספר לאדם שלא טעם וכו'. אבל מה שהם קוראים 'נסתר' - חכמת הקבלה וכו', הלא כל מי שרוצה ללמד - הספר לפניו, ואם אינו מבין - הוא עם הארץ, ולפני איש כזה נמרא ותוספות גם-כן נקרא 'נסתר', אלא ענין הנסתרות שבכל הזהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל הכל בנויים על-פי דבקות האלקות", עיין שם (הינו

הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֱמֶת

מאמר פתיחה

שְׁהַעֲקָר הוּא הַדְּבָקוֹת הָאֵלֶקוֹת וְהַהֲתַלְהָבוֹת - שְׁזֵהוּ כָּל אֶחָד לְפִי זְכוּתוֹ וּלְפִי קִדְשָׁתוֹ, וְהַעֲקָר כְּפִי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֱמֶת, שְׁאִזִּי הַצַּדִּיק הָאֱמֶת מִטְעִימוֹ גֵּן עֵדֶן וְעוֹלָם הַבַּיִת, וְכַמוֹכָא בְּשִׂיחוֹת הַר"ן^(א) שֶׁהַמְקַרְבִּים לְצַדִּיק הָאֱמֶת מְחַיִּיבִים לְטַעַם טַעַם גֵּן עֵדֶן, כִּי הַצַּדִּיק הוּא 'גִּנְנָא דְגִנְתָּא'^(ב) [הַגִּנֵּן שֶׁל הַגֵּן (שֶׁל הַנִּשְׁמוֹת)], וְכַמוֹכָא שָׁם^(ג): "אֲנִי יָדַעְתִּי וְכוּ' - כָּל חַד כְּפֹהֵם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלִבָּהּ", עֵינֵי שָׁם).

וְעַל-יַדֵּי הַהֲתַקְרְבוֹת לְצַדִּיק אִזִּי כָּל הַמְצוֹת וְהַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה וְכָל הַיְהִדוּת הוּא בְּבַחֲיַנַת רוּחַ חַיִּים וְדְבָקוֹת וְהַתְּלַהָבוֹת וְהַרְגָּשָׁת טַעַם הַקִּדְשָׁה בְּאַהֲבָה וְיִרְאָה^(ד) - שְׁאִזִּי פָּרַחַת לְעֵילָא, כְּמוֹכָא בְּזוּהַר הַקְּדוּשָׁה^(ה) שְׁבְּלֵי דְחִילוֹ וּרְחִימוֹ לֹא פָּרַחַת לְעֵילָא [שְׁבְּלֵי יִרְאָה וְאַהֲבָה לֹא עוֹלָה לְמַעְלָה], וְכַמוֹכָא^(ו) שְׁיִישׁ שְׁעַבּוּדְתָם בְּבַחֲיַנַת שְׁנָה וְכוּ' עֵינֵי שָׁם, וְזֶה רַק אֶחָד מֵאַלְפֵי אֲלָפִים וְרַבּוּא רְבֻבוֹת טְעָמִים מְגַדֵּל עֵינֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק. וְכֵן מַה שְׁהַצַּדִּיק יוֹדַע לְנִקּוֹת

(א) סימן רנב. (ב) זוהר בא לה. (ג) שיחות הר"ן, א. (ד) לקוטי מוהר"ן ז, א. (ה) תקוני זוהר י, כה; (ו) לקוטי מוהר"ן ס, ו.

התקשרות לצדיק האמת

ט

וְלִזְכוֹת הָעֲבוּדָה וְלְהַעֲלוֹתָהּ לְמָקוֹם שְׂרָשָׁה וְכוּ' וְכוּ'
וְכוּ'. וְעַל-כֵּן נִדְבַר תְּחִלָּה מִזֶּה בְּעֵינֵי "הַתְּקַרְבוֹת
לְהַצְדִּיק" שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַכֹּל.

פרק א

התועלת בהתקרבות לצדיק

ההתקרבות וההתקשרות להצדיק האמת הוא
 יסוד כל היסודות ושרש כל
 השרשים אשר אין למעלה מזה, ואין לשער גדל זאת
 הזכיה שהוא למעלה מכל הזכיות, ועקר גדלת
 האדם היא רק כפי שזכה להתקרב ולהתקשר לצדיק
 האמת.

וגם עקר הגאולה הוא על-ידי ההתקרבות לצדיקים,
 כמובא בספר המדות לרבינו ז"ל^(א): "ביאת
 המשיח (גאולה כללית) תלוי בקרבת הצדיק". "עקר
 השלמות הנפש (גאולה פרטית) - קרבה אל נפשי
 גאולה" תלוי בקרבת הצדיקים", עד כאן לשוננו.
 ובחינת שלמות הנפש, תכלית שלמותה הוא רק
 על-ידי התקרבות הצדיקים, ובכל מה שנתנוגע

התקשרות לצדיק האמת

יא

וְנַעֲמַל בְּחַיֵּינוּ לֹא נִשְׁיַג הַשְּׁלֵמוֹת הַנֶּפֶשׁ כְּפִי שְׁנִשְׁיַג
עַל-יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיקִים וְכוּ', וְכַמוֹכָא שָׁם^(א):
"טוֹב לְבָלוֹת זְמַן רַב בְּשִׁבִיל שְׁעָה אַחַת שְׁיִתְקַרֵּב
לְהַצְדִּיק", וְכֵן שָׁם^(ב): "פְּעָמִים שֶׁבַטוּלָה נָשַׁל תּוֹרָה זֶהוּ
יְסוּדָה" (וּמִמָּה שֶׁרַבְּנוּ ז"ל מְבִיא סִימָן זֶה בְּאוֹת 'צַדִּיק',
נִרְאֶה שְׁזֶה מוֹסֵב עַל בְּטוּל בְּשִׁבִיל הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְדִּיק).

וּבְאַמֶּת "זֶהוּ יְסוּדָה", כִּי זוֹכָה עַל-יְדֵי הַהִתְקַרְבוֹת
אֶלפִי אֶלפִים וְרַבּוֹא רַבּוֹת פְּעָמִים יוֹתֵר
וְיוֹתֵר מִמָּה שְׁיִכּוּל לְזָכוֹת בְּלִי הַתְּקָרְבוֹת לְהַצְדִּיק, וְדִי
לְחַפִּים. וְכִמוֹ שְׁאַמֵּר הָרַב הַצְדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁלֵמָה
מִקְרָלִין זְצוּק"ל שְׁכַדְאֵי לְגַסְעַ כְּמָה אֶלפִים פְּרָסְאוֹת
לְצַדִּיק הָאֱמֶת וּלְבִטּוּל תּוֹרָה וּתְפִלָּה בְּהַלִּיכָה וְחִזְרוּהָ,
בְּשִׁבִיל דְּבוּר אֱמֶת אֶחָד שְׁיִשְׁמַע מֵהַצְדִּיק. וְכֵן פִּרְשׁ
הָרַב הַצְדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַגָּדוֹל מִשְׁמָעוֹת הַלְשׁוֹן "מְסִירַת
נֶפֶשׁ" בְּשִׁבִיל הַצְדִּיק, שְׁלֵא רַק מְסִירַת הַגּוּף
מֵהִינְיָעוֹת וְהַטְּרָחוֹת שֶׁל מְלָטוּלֵי הַנְּסִיעוֹת וְהַדְּרָכִים

(א) ספר המידות צדיק נה. (ב) סימן ב.

הַתְּקַרְבוֹת לְעֵדִיק הָאֲמֹת

כְּדָאֵי בְּשָׁבִיל הַקְּרוֹב לְהַצְדִּיק, אֲלֵא אֶפְלוּ מְסִירַת
 "נֶפֶשׁ" - שֶׁהַנֶּפֶשׁ סוֹבֶלֶת מִבְּטוּל תּוֹרָה וּתְפִלָּה בְּעַת
 הַנְּסִיעָה, אוֹ הַמְּאָרְעוֹת בְּנֶפֶשׁ שְׁעוֹבְרִים עָלָיו מִחֲמַת
 הַנְּסִיעָה, גַּם-כֵּן כְּדָאֵי וּכְדָאֵי בְּשָׁבִיל הַתְּקַרְבוֹת
 לְהַצְדִּיק וְכוּ'.

וְכֵן עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא עַל-יְדֵי הַהַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק,
 וְכַמוֹכָא בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת^(א): "רָשָׁע שֶׁעָשָׂה חַטָּאִים
 רַבִּים, תִּקְנַתּוֹ שְׂיִהְיֶה פְּעֻלוֹתָיו לְחַיּוֹת אֶת הַצְדִּיק"
 (הֵינּוּ לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְהַצְדִּיק), וּמוֹכָא גַּם בְּסֵפֶר שְׁעַר
 הַגְּלוּלִים מִהָאָר"י ז"ל^(ב) מֵעֲנִין הַבַּעַל תְּשׁוּבָה: אִיךָ
 הוּא מְצַפֶּה לְהִנָּצֵל מִהַיֵּצֵר הָרָע, מֵאַחַר שֶׁקָּדַם
 שֶׁתִּפְשׁוּ הַיֵּצֵר הָרָע בְּמִזְמוֹתָיו כְּכֹר נִכְשָׁל רַחֲמָנָא
 לְצַלֵּן - וּמִכָּל שָׁכֵן בְּשִׁכְבְּךָ נָפַל בְּיָדוֹ, וְכֵן תָּמָה עַל
 מֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל^(ג): "יְכוּל כָּל אָדָם לְהִיּוֹת כְּמֹשֶׁה"
 וְכוּ'. וּמִבְּאֵר הָעֲנִין עַל-פִּי הַמוֹכָא בְּמִדְרָשׁ הַנֶּעְלָם^(ד):
 "אָמַר רַבִּי נִתָּן, בַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה נִשְׁמָוֹת הַצְדִּיקִים

(א) צִדִּיק קָמָא. (ב) הַקְּדָמָא א. (ג) רַמְב"ם תְּשׁוּבָה ה, ב. (ד) זוֹהַר חֲדָשׁ נַח כּו:

התקשרות לצדיק האמת

יג

מִסִּיעָתָן", הִינּוּ כְּשֹׁמְעוֹרֵר הַבַּעַל הַתְּשׁוּבָה רַחֲמִים
 אֶצֶל ה' יִתְבָּרֵךְ, אִזּוּ כְּפִי הַתְּעוֹרְרוֹת רַחֲמָיו בֵּין ה'
 יִתְבָּרֵךְ שׁוֹלַח לוֹ נְשִׁמַּת הַצַּדִּיק, מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלָיו
 הַשְּׁלוֹם אוֹ רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן,
 שְׂיִתְעַבְרוּ בְּנַפְשׁוֹ (הִינּוּ שֶׁמִּקְרָבוֹ לַצַּדִּיק הָאֱמֶת), וְנִפְשׁ
 הַצַּדִּיק מוֹלִיכוֹ בְּדַרְךְ הַיָּשָׁר וּמִלְמַדוֹ, וְאִם שׁוֹמֵעַ
 בְּקוֹל הַצַּדִּיק אִזִּי יָכוֹל לְהַזְדַּבֵּךְ בְּכַח הַצַּדִּיק עַד
 שְׂיִהְיֶה מִמֶּשׁ אֶחָד עִם נְשִׁמַּת הַצַּדִּיק, וְכִשְׁנַפְטָר יוֹשֵׁב
 אֶצֶל בְּגֵן עֵדֶן וְכו', וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל לְאַנְשֵׁיו^(א):
 "רְצִיתִי לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם כְּמוֹנֵי מִמֶּשׁ" וְכו'.

וְבֵן הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל אָמַר שֶׁעַקֵּר הַתְּשׁוּבָה שָׁל
 בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה הוּא שְׂיִתְקַשְּׁרוּ לְהַצַּדִּיקִים
 הַגְּדוֹלִים וְכו'^(ב), וְהוּא עֲנִין הַמוֹבָא בְּגִמְרָא^(ג) שֶׁאָמַר
 רַבִּי עֲקִיבָא לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי: "אִם בְּקִשְׁתָּ לְחַנּוּקָה,
 הַתְּלָה בְּאֵילָן גְּדוֹל" עֵינֵי שָׁם, וּמוֹבָא בְּסִפְרֵי הַמִּדּוֹת^(ד):

(א) שיחות הר"ן, קסח. חיי מוהר"ן, רל. (ב) תו"י פ' קרח. ג) פסחים קיב. (ד) צדיק קלב.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

"הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל הַצַּדִּיקִים".

וְעַיִן עוֹד שָׁם^(א): "הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הוּא רְפוּאָה גְדוֹלָה" (הַעֲקָר רְפוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ), וְכַעַיִן זֶה מוֹבָא שָׁם^(ב): "בְּנִים הַטּוֹבִים הוּא רְפוּאָה גְדוֹלָה לְאָבוֹת"^(ג) שְׁנִצְלוּ הָעֶבְרִיָּים מֵעֲנָשׁ וּבָאוּ לְגַן-עֵדֶן עַל-יְדֵי הַבְּנִים הַטּוֹבִים, וּמִפְּנֵי זֶה עוֹשִׂים הַבְּנִים לְטוֹבַת הָאָבוֹת בְּאֲמִירַת קַדִּישׁ וּתְפִלָּה וְכוּ'^(ד), אָבֵל הַהַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצַּדִּיק הוּא רְפוּאָה יוֹתֵר גְדוֹלָה. וְכַמוֹכָא בְּסֵפֶר עַיִן הַדַּעַת טוֹב לְהִרְבֵּ חַיִּים וַיִּטָּאֵל ז'ל^(ה) שֶׁהַבְּנִים הֵם טוֹבָה לְהָאָבוֹת, וּמִכָּל שִׁפְנֵי הַבְּנִים שְׁנִפְטְרוּ בְּחַיֵּיהֶם רַחֲמָנָא לְצַלָּן - שְׁמַצִּילִים אוֹתָם מֵעֲנָשׁ גֵּיהֶנָם וְכוּ'.

וְכַמוֹכָא בְּמִקְרָא^(ו) מֵאֵמֶר רַשְׁבַּי ז'ל שָׂאֵל יִתְרַעֵם הָאָדָם חַס וְשְׁלוֹם וְכוּ', כִּי הֵם עוֹשִׂים יוֹתֵר טוֹבָה מֵהַחַיִּים, וְטוֹעֲנִים: וְכִי לְחַנּוּם הַקְּהָלָה שְׁנֵי

(א) צדיק קצו. (ב) בנים מב. (ג) ומוכא כמה מעשיות בוורר הקדוש ווורר חדש (אחרי ס.).

(ד) בית יוסף, יורה דעה שענו. (ה) פרשת אחרי. (ו) עיין ברכות ה.

התקשרות לצדיק האמת

אבותינו וכו', ואף-על-פי-כן יש על זה עגש - מה שנפטרנו בעוונותיו וכו'. אבל התקשרות להצדיקים יותר טוב מהכל, שהם הבית דין של מעלה - ויש להם כח להציל האדם מענשים, וכמו שאמר רבנו ז"ל לאחד: אני אהיה הקדיש שלך^(א).

ומובא בשיחות הר"ן^(ב): "טוב מאד מי שזוכה להיות מקרב לצדיק אמתו וכו', ולעתיד לא יהיה ננער עם הרשעים מאחר שיחזיק ויאחז עצמו בהצדיק". וכן ספר רבנו ז"ל לענין עצם כח הצדיק להציל אנשיו בעלמא דקשוט [בעולם האמת], המעשה מאחד שהיה ערום לגמרי ונפסק הפסק דין שיאבד בתוך כף הקלע לגמרי - ובא צדיק אחד והשליך עליו מלבוש ממלבושיו וכו' והצילו מכף הקלע (מסתמא עשה איזה נחת רוח להצדיק וכו')^(ג).

ואיתא בספר המדות^(ד): "הצדיק יכול להעלות מתים למדרגה גדולה" (ושמעתי מעשה

(א) מובא הסיפור בסוף קונטרס ימי התלאות. (ב) סימן כב. ג) עיין בחיי מוהר"ן סימן קב כל המעשה באריכות. (ד) צדיק כו.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצִדִּיק הָאֱמֶת

פֶּרֶק א

כִּזְאת בְּאֵרִיכוֹת עַל הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל, מֵה שֶׁהַבְּטִיחַ
 לְאַחַד שְׂיַעֲשֶׂה לְמַעַנּוֹ בְּעֶלְמָא דְקִשּׁוּמַי, וְגִיסוֹ הָרַב רַבִּי
 גְּרִשׁוֹן ז"ל מְקִיטוֹב יָדַע מְזֵה הַהֲבִטָּה, וּבְכֵן לָקַח תְּקִיעַת
 כָּף מְזֵה הָאִישׁ - שְׂאֲחָרֵי פְטִירְתּוֹ יָבֹא וַיִּסְפֹּר לוֹ מֵה
 שֶׁנַּעֲשָׂה אֹתוֹ שָׁם, וְנִפְטָר לְבֵית עוֹלָמוֹ, וְאַחֲרֵי-כֵן בָּא לְרַבִּי
 גְּרִשׁוֹן הַגַּל וַיִּסְפֹּר לוֹ שְׂאֲמַר הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב עָלָיו אַרְוִיף
 אַרְוִיף אַרְוִיף [שְׂיַעֲלָה, שְׂיַעֲלָה, שְׂיַעֲלָה] - וְהַרְיִמוּהוּ
 לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, וְנִתְוַדַּע לְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב שֶׁהֵמֶת גִּילָה
 הַדְּבָר לְגִיסוֹ רַבִּי גְּרִשׁוֹן, וְהַקְפִּיד מְאֹד עַל זֶה שֶׁהוּא מְגַלָּה
 וְכו', וְאָמַר אֲרַאפּ אֲרַאפּ אֲרַאפּ [שִׁירָד, שִׁירָד, שִׁירָד] -
 וְהוֹרִידוּהוּ לְמַטָּה לְמַטָּה, וּבָא הֵמֶת בְּבִכְיָה לְרַבִּי גְּרִשׁוֹן
 עַל מֵה שֶׁנֶּגְרַם לוֹ, וּבִקֵּשׁ רַבִּי גְּרִשׁוֹן מֵהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל
 בְּעֵדוֹ - כִּי הוּא לֹא אִשָּׁם בְּדָבָר, וְחִזַּר וְאָמַר אַרְוִיף אַרְוִיף
 אַרְוִיף - וּמִיָּד הֶעֱלוּהוּ שׁוֹב לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה וְכו'.

וּמִוִּבֵּא שָׁם⁽⁸⁾: "הַצִּדִּיק בְּדַבּוּרוֹ יָכוֹל לְפַסֵּק לָזֶה גֵּן
 עֵדֵן וְלָזֶה גֵּיהֶנֶם", וְכֵן שָׁם⁽⁹⁾: "קִרְבַּת

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֱמֶת

יז

הַצַּדִּיקִים טוֹב בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְכֵן שָׁם^(א):
 "עַל-יְדֵי הַקְּבֻלַּת פְּנֵי הָרַב לֹא יֵרָאֶה שְׁחַת", וְכֵן שָׁם^(ב):
 "לְפַעְמַיִם עַל-יְדֵי נַחַת רוּחַ אֶחָד וּמַעַט שְׁעוֹשִׁים
 לְצַדִּיק, עַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִים לְעוֹלָם הַבָּא".

מוֹבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן^(ג): "וְצַרִּיכִין לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵה'
 יִתְבָּרַךְ לְזִכּוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַצַּדִּיק הָאֱמֶת, כִּי
 אֲשֶׁרֵי לְמִי שְׁזוֹכָה לְהִתְקַרֵּב בְּעוֹדוֹ בְּחַיִּים חַיּוּתוֹ
 לְצַדִּיק הָאֱמֶת, אֲשֶׁרֵי לוֹ, אֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ, כִּי אַחֲר־כֵּן
 (הֵינּוּ לְאַחַר מִיתָה) קָשָׁה אֲזִי מְאֹד לְהִתְקַרֵּב" וְכוּ',
 עַיֵן שָׁם.

וְכֵן עֵקֶר שְׁבִירַת הַתְּאֻוֹת רְעוּת, וּבִפְרֹט תְּאֻוֶּה
 הַכְּלָלִית, הוּא עַל-יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים,
 כַּמוֹבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן^(ד) עַל הַפְּסוּק "נִפְלְאַתָּה
 אֶהְבֶּתְךָ לִי מֵאֲהַבַת נָשִׁים"^(ה) עַיֵן שָׁם, וְכֵן מִבְּאֵר שָׁם
 שְׁזוֹכִים עַל-יְדֵי-זֶה לְשְׁבִירַת הַגְּאוּת וּלְמִדַּת הָעֲנוּוָה.
 וְכֵן אֵיתָא שָׁם^(ו): "עֵקֶר שְׁבִירַת הַגְּאוּת שֶׁהִיא עֲבוּדָה

(א) צדיק סה. (ב) צדיק קו. (ג) ח"ב עת. (ד) סימן קלה. (ה) שמואל-ב א. (ו) ליקוטי מוהר"ן י.

הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

פֶּרֶק א

זֶרֶה הוּא עַל-יְדֵי הַתְּחַבְּרוֹת לְצַדִּיקִים, בְּחִינַת^(א):
 'בְּתִרוּעָה, דְּאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעְבִּיר אֶל אַחֲרַי, עֲבוּדָה
 זֶרֶה גְאוּת" וְכוּ', עֵינֵן שָׁם.

וְעֵינֵן בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מַעֲשָׂה מֵהַבְּנִים שְׁנַתְּחַלְפוּ^(ב),
 שְׁכַשְׁמַנִּיחִים עֲלֵיהֶם הַכְּלִי (הַהֲתַקְרְבוֹת
 לְהַצְדִּיק), תִּכְרַף שׁוֹכְחִים תְּאַוְתֶּם וּמִנְגְּנִים הַנְּגוּן
 הַנְּפֹלָא - שְׁנַתְּבַטְּלִים כָּל הַתְּעַנּוּגִים לְנֶגֶד זֶה הַתְּעַנּוּג.
 כִּי הַתְּעַנּוּג שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק הוּא לְמַעַלָּה מִכָּל
 הַתְּעַנּוּגִים, אֲפֹלוּ מִכָּל תְּעַנּוּגֵי עוֹלָם הֵבֵא וְהַמְצוּוֹת
 וְהַקְדָּשׁוֹת. וְכִמוֹ שֶׁהַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק גְּבִיָּה לְמַעַלָּה
 וְגִדּוֹל מִכָּל הָעֲבוּדוֹת כְּמוֹ בֶן מְרַגְּיָשִׁים יוֹתֵר הַתְּעַנּוּג,
 וְכֵן מוּבָא בְּשִׂיחוֹת וְסִפּוּרִים^(ג) מֵהֶרֶב רַבִּי אֲבָרָהָם בֶּן
 רַבִּי נַחֲמָן ז"ל בְּשֵׁם מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל, שְׁכָל שֶׁהַדְּבָר יוֹתֵר
 גְּבִיָּה וְגִדּוֹל מְרַגְּיָשִׁים יוֹתֵר הַתְּעַנּוּג אֲפֹלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה.
 וּבְחַיֵּי מוֹהֲרַ"ן אִיתָא^(ד) שֶׁעֵקֶר הַתְּעַנּוּג וְטַעַם

(א) תקוני זוהר כא, מט. (ב) מעשה יא. (ג) אות ב. (ד) סימן קא.

התקשרות לצדיק האמת

התקרבות להצדיק ירגישו בעולם הפא אחר
התפשטות הגשמיות וכו', עיין שם.

והכלל שאין לשער ענין ההתקרבות להצדיק -
שהוא גבה וגדול מהכל, וכמבאר הרבה
מזה בכל ספרי קדש, ובפרט בדברי רבנו ז"ל
ומוהרנ"ת ז"ל.

פָּרָק ב

דֶּרֶךְ הַהִתְקַרְבוֹת

בְּעֵינַי עֵצָם הַהִתְקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק יֵשׁ כִּמָּה וְכִמָּה
 בְּחֵינּוֹת: יֵשׁ הַתְּקַרְבוֹת אֵלָיו בְּלִמּוֹד סִפְרָיו
 הַקְדוּשִׁים - הַמְּלֵאִים עֲצוֹת וְהַשְּׂגוֹת וְקִדְּשׁוֹת
 וּמְדֻרְגוֹת עַד אֵין שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, שְׂיִכּוּלִים לְזִכּוֹת לְטַהַר
 אֶת עֲצָמוֹ מֵעוֹנוֹת וּמִדּוֹת רָעוֹת, וְלְזִכּוֹת לְעִבּוֹדַת ה'
 וְלְקִדְּשׁוֹת עֲלִיוֹנוֹת עַד אֵין חֶקֶר, וְכֵן עַל-יְדֵי אֲנָשָׁיו
 שֶׁל הַצְדִּיק שֶׁהֵם מְקַשְּׂרִים אֵלָיו וְכו', שְׂזָכוּ כְּבָר לְמָה
 שְׂזָכוּ, וְכֵן עוֹד וְעוֹד כִּמָּה עֵינָנִים.

וַיִּזְתַּר מֵהַכֵּל הוּא הָעֶקֶר הַהִתְקַרְבוֹת וְהַהִתְקַשְּׁרוֹת
 לְהַצְדִּיק בְּעֵצָם, וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל: יֵשׁ
 הַמְּתַקְרְבִים אֵלַי כִּדֵּי שְׂיִמְתְּהוּ מֵעוֹנוֹת (עַל-יְדֵי
 הָעֲצוֹת וְכו' וְהַתּוֹרוֹת וְכו'), וַיֵּשׁ שְׂמֵת־קְרִבִים אֵלַי שְׂיִזְכּוּ
 לְמָה שְׂיִזְכּוּ לְעִבּוֹדַת ה' בְּמְדֻרְגוֹת קְדוּשׁוֹת וְכו', אֲבָל
 יֵשׁ שְׂמֵת־קְרִבִים וּמְקַשְּׂרִים אֵלַי וְכו' - "אֵינִי גִיבְאִקִּין

התקשרות לצדיק האמת

אין הארץ" [להאפות בלב], וכמו שאמר תלמידו המבוקש מוהרנ"ת ז"ל: "וואס האט זיך אין גאנצין אוועק גילייגט פאר דעם רעבין זאך" וכו' [הנחתי את בלי עבוד ענין רבנו].

וזהו הענין המובא בספרי מעשיות בהמעשה ממלך וקיסר⁽⁸⁾, שהבת קיסר נתנה להמלך המגרש בחזרה את הפאנים [בנות שרים] כדי שיהיה שוב מלך, ולכן הסוחר נתנה הספינה עם הכסף וכו', ולכן המלך האמת שהוא זווגה האמתי נשארה מקשרה עליו וכו'.

ובן הענין המובא בהמעשה של הפערגיר ועני⁽⁹⁾, שלכל מיני שירים יפים ששר לפני הבת קיסר מי שהיה רוצה להתחתן איתה - היא גם-כן השיבה בשיר יפה, אבל לבסוף סימה: "דיא וואסערין זענען אבער איבער דיר ניט אריבער גיגאנגען" [אבל המימות לא עברו עליך]. הינו שמרמוז לבעלי המדרגות

(א) מעשה ב. (ב) מעשה י.

הַקְדוּשׁוֹת שֶׁזָּכוּ בְּעִבּוּדַת ה', אֶף־עַל־פִּי שֶׁהֵם
 אוֹמְרִים שִׁיר יִפֶּה עַל־פִּי הַשְּׁנֵתָם וּקְדַשְׁתָּם, אֲבָל
 הַמְּסִירוֹת נֶפֶשׁ וְהַמְּאָרְעוֹת שֶׁל הַהֲתַקְרְבוֹת
 וְהַהֲתַקְשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק - שֶׁהוּא הָעֵקֶר וְהַמְּרָמֹז לְהַבִּית
 מֶלֶךְ וְהַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה, עֵדִין לֹא עָבְרוּ עָלָיו, וְעַל כֵּן
 הִיא אֵינָה זוּוּגוֹ הָאֲמֹתִי וְכו'.

וּבָזֶה יֵשׁ הַרְבֵּה לְדַבֵּר וּלְהַבִּיא רְאוּיֹת מִכָּל סִפְרֵי
 הַקְּדָשׁ וּמִסִּפְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל:

התקשרות לצדיק האמת

פרק ג

בח הצדיק

הַהִתְקַרְבוּת וְהַהִתְקַשְׁרוּת לְהַצְדִּיק הוּא כְּלִיּוֹת
 וְכְלִיּוֹת שֶׁל כָּל הָעֲבוֹדוֹת וְהָעֲצוֹת
 וְהַמְדַרְגּוֹת הַקְדוּשׁוֹת, כִּי זֹאת יָדוּעַ שְׂאֲחֵרֵי כָּל
 הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשָׂה רַבְּנוּ ז"ל עִמָּנוּ, בְּהַתּוֹרוֹת וְהַמַּעֲשִׂיּוֹת
 וְהַשִּׁיחוֹת וְהָעֲצוֹת שֶׁגָּלָה לָנוּ - שְׂיִכּוּלִים לְזִכּוֹת עַל
 יָדָם לְמַה שְׂיִכּוּלִים לְזִכּוֹת שְׂאִין לְמַעֲלָה מְזֵה, אֶף-
 עַל-פִּי-כֵן כַּחוֹ הַגְּדוֹל וְהָעָצוֹם גְּבוּהַ הַרְבֵּה הַרְבֵּה
 מְאֹד שְׂאִין לְשַׁעַר מְכַל מַה שֶׁגָּלָה, וְאַפְלוּ מִמֶּה שֶׁלֹּא
 גָּלָה וְכו' (וְכִמּוֹ שֶׁמוֹכָא בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל, שֶׁכָּל עוֹלָם
 הַתְּקוּן שֶׁל עֵתִיק לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה וְכו') נַעֲשֶׂה רַק עַל-יְדֵי
 הָאוֹרוֹת שֶׁיֵּצְאוּ מֵאָדָם קְדֻמוֹן, אֲכָל אָדָם קְדֻמוֹן בְּעֲצֻמוֹ
 בְּוִדְאֵי גְבוּהַ לְאִין שַׁעוֹר וְעֶרְךְ מוֹל הָאוֹרוֹת שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ
 וְכו', וְכָל שֶׁכֵּן לְעֶרְךְ אִין סוּף בְּעֲצֻמוֹ וְכו' וְכו'), וְאִם כֵּן
 הַהִתְקַרְבוּת בְּעֲצֻמוֹ וְהַדְּבָקוֹת לְהַצְדִּיק גְּבוּהַ הַרְבֵּה
 הַרְבֵּה יוֹתֵר גַּם מִמֶּה שְׂיִכּוּלִים לְזִכּוֹת עַל-יְדֵי עֲצוּתוֹ

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

פרק ג

הַקְדוּשׁוֹת, כִּי 'הַמַּחְבֵּר לְטָהוֹר טָהוֹר', וְכַזֹּכֵר לְעִיל^(א)
מִסֵּפֶר 'שֶׁעַר הַגְּלוּלִים'.

וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים מֵהַרְבֵּי רַבֵּי אַבְרָהָם
בֶּן רַבִּי נַחֲמָן ז"ל^(ב), שֶׁבְּאֵמֶת הָיוּ צְרִיכִים כָּל
הַנְּפָשׁוֹת יִשְׂרָאֵל (שֶׁהֵם חֵלֶק אֱלֹקֵי מִמַּעַל) לְהִיּוֹת
קְדוּשִׁים וּלְהִגִּיעַ לְמַדְרַגַת הַרְשָׁב"י זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ
אָמֵן, אֲבָל מִי זֹכֵה לָזֶה, וּבִפְרָט שֶׁבְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים
הוּא הַהֶפְדָּ חֵם וְשָׁלוֹם, אֲבָל הָעֶקֶר הוּא עַל כָּל פְּנִים
לְקַיֵּם מִצְוֹת "וּבֹ תִדְבֹק"^(ג), כְּפִירוּשׁ חֲכָמֵינוּ ז"ל
"הִדְבֵּק בְּחֲכָמִים" וְכו', וְעַל כֵּן מְכַרְחִים לְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְדַבֵּק לְצַדִּיקִים, כְּרַשְׁב"י ז"ל, בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה
וְכו', עַיִן שָׁם. וּכְדַבְּרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל^(ד) עַל הַפְּסוּק
'וּלְדַבְּקָה בּו': "וְכִי אֶפְשָׁר לְדַבֵּק בֵּה' יִתְפָּרֵד אִישׁ
אֲכָלָה', אֲלֵא הִדְבֵּק בְּחֲכָמִים וְתַלְמִידֵיהֶם", וְגַם
כְּתוּב בְּמַגֵּלַת אֶסְתֵּר^(ה): "וּבְהִגִּיעַ תֵּר אֶסְתֵּר וְכו' לֹא

(א) בפרק א. (ב) אות יז. (ג) דברים י. (ד) כתובות קיא. (ה) אסתר ב.

התקשרות לצדיק האמת

כה

בְּקִשָּׁה דְּכָר, כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר יֹאמַר הֲגִי וְכוּ". וְדִי
לְחַכְימָא.

וְעֵינַי בְּלִקוּטֵי מוֹהֵר"ן^(א) שֶׁהַמְשָׁכֵן הוּא בְּחִינַת הַמְּאֹר
הַקָּטָן, בְּנִגְד מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַמְּאֹר הַגָּדוֹל בְּיָדוּעַ, הוּא כְּלָלִיּוֹת קְדוּשָׁת
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל (בְּחִינַת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה), אֲשֶׁר
מִהֲנִיצוּץ הַקְּדוּשׁ נֶשֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה
חֵלֶק מִהַמְשָׁכֵן - מִזֶּה נַעֲשֶׂה הָאֲרוֹן וְכוּ', וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה
הַכְּרוּבִים וְכוּ', וְכֵן בְּנִין הַמְשָׁכֵן וְכֵלָיו שְׂזָבוּ לְקַבֵּץ
וְלַעֲשׂוֹת בְּצִלָּאֵל - שִׁיכוֹל לְבְרָא שָׁמַיִם וָאָרֶץ,
וְאֶהְיָאֵב, וְכֵן חֲכָם לֵב וְכוּ' - שֶׁהֵם גְּדוּלֵי צַדִּיקוֹ
יִשְׂרָאֵל וְרֵאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְהַמְתִּיבֹתוֹת^(ב), אֶף-עַל-פִּי-
כֵן 'וַיְבִיאוּ הַמְשָׁכֵן אֶל מֹשֶׁה' - שֶׁהוּא יִשְׁלִימוֹ לְגַמְרֵי
וְהוּא יְקִימוֹ, "וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמְשָׁכֵן"^(ג) - לְאַעְלָא
שְׁיִיפָא בְּשִׁיפָא^(ד), וְהוּא יִזְהִירוֹ וַיֵּאִירוֹ, בְּחִינַת
"לְהַזְהִיר הַגְּדוּלִים עַל הַקְּטָנִים" הַמוֹבָא בְּהַתּוֹרָה

(א) סימן ב. (ב) עיין זורר שלח קסג. (ג) שמות מ. (ד) זורר פקודי רלח:

הַתְּקַשְׁרוֹת לְעֵדִיק הָאֵמֶת

פרק ג

שֵׁם, כִּי כָל קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל נִקְרָא מְאֹד הַקָּטָן לְגַבִּי
מֹשֶׁה בְּעֵצְמוֹ, עֵינַי שֵׁם.

וְעַיִן עוֹד^(א), שְׁמֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם פָּתַח אֹר
הַדַּעַת וְכו', וְשַׁעֲלֵי יָדַי רְאִית פְּנֵי הַצְּדִיק (וְדַאי
בְּאַהֲבָה, בְּבַחֲיִנַת 'רוֹאִין זֶה אֶת זֶה' שְׁמַבִּיא רַבְּנוּ ז"ל^(ב))
וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְדַבְּקוּת בְּהַתְּקַרְבוֹת לְהַצְּדִיק מִשְׁבָּרִים
כָּל הַתְּאֻוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת וְכו', עַד שַׁעֲלֵי יָדַי וְדוּי
דְּבָרִים שְׁמַדְבֵּר לְפָנָיו וּמְסַפֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל לְבוֹ (גַּם-
כֵּן בְּאַהֲבָה, כְּמוֹ שְׁמַדְבָּרִים לִידִידוֹ וְאוֹהָבוֹ בְּאֵמֶת), עַל-
יְדֵי־זֶה נִכְלָלִים בְּהַצְּדִיק וּמוֹצִיא מִמֶּנּוּ כָּל הַצְּרוּפִים
רְעִים שֶׁל הָעוֹנוֹת, וּמַעֲלָה הַמְּלָכוֹת לְאִין סוֹף, וְזוֹכָה
הָאָדָם לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּאִין סוֹף בְּרִצָּא וְשׁוֹב וְכו', עֵינַי
שֵׁם.

וְכֵן שְׁהַצְּדִיק בְּחִינַת מֹשֶׁה^(ג), הוּא בְּבַחֲיִנַת 'זֶה
הַדְּבָר', אִסְפַּקְלָרְיָא הַמְּאִירָה, שְׁשִׁכַר עוֹלָם

(א) לקוטי מוהר"ן ד. (ב) לקוטי מוהר"ן קפג. (ג) לקוטי מוהר"ן ה.

התקשרות לצדיק האמת

הבא שְׁלוֹ הוא בְּהַמְצוּה בְּעֵצְמָה בְּעוֹלָם הוּא, בְּחִינַת שְׁכַר מְצוּה מְצוּה, עֵינֵי שָׁם.

וְגַם בְּהַתּוֹרָה "כִּי אָקַח מוֹעֵד"^(א), שְׁעַקַר הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק הוּא שִׂיאֵהֵב אֶת הַצְדִּיק אֶהְבָּה שְׁלָמָה כְּמוֹ שְׁפָתוֹב^(ב) "וְנִפְשׁוּ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ" וְכוּ' - אֶהְבֵּת נִפְשׁ נִפְלְאָה מֵאֶהְבֵּת נָשִׁים וְכוּ', וְאִזּוֹ זוֹכָה לְעֲנוּה וְכוּ', וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק, כְּמוֹבֵא בְּהַתּוֹרָה עַל הַפְּסוּק^(ג) "אֶרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ"^(ד): "כְּשֶׁדְּבוּק לְהַצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ נִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק" וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְכְמוֹבֵא בְּהַמְעֵשָׂה מִשְׁבַּעַה בְּעֵטְלִירֵשׁ: "דִּיא קִינְדֵּעְרִלִיךְ הָאֲבִין זִיךְ צִי גִיטוֹלִיט צִיא זִיִּיא" [וְהִילָדִים הָיוּ מִתְגַּעְגְּעִים אַחֲרֵיהֶם] (הִינּוּ דְבָקוּ וְהִתְקַרְבוּ לְהַשְׁבַּעַה בְּעֵטְלִירֵשׁ), עַל כֵּן נִתְּנוּ לָהֶם לָחֶם וּבִרְכוּ אוֹתָם שִׂיֵּהוּ כְּמוֹתָם וְכוּ', וְאַחֲרֵיכֶן בָּעֵת הַשְׂמִחָה וְהַחֲתָנָה שְׁנַכְסְפוּ וְהִשְׁתַּוְּקוּ אַחֲרֵיהֶם בְּאוֹ וְנִתְּנוּ לָהֶם מִתְּנָה

(א) לקוטי מוהר"ן קלח. (ב) בראשית מו. (ג) במדבר יג. (ד) לקוטי מוהר"ן קכט.

הַתְּקַשְׁרוּת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

גְּמוּרָה שְׁיֵהוּ כְּמוֹתָם, הִינּוּ שְׂוֵת־הַפְּכוּ לְמַהוּתָם וְכוּ'.
וְדִי לְחַכִּימָא.

וְגַם מוֹבֵא בְּשִׁבְחֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב^(א), שְׁאֶחָד
מִתְלַמְּדֵי וְאָמַר לְפָנָי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב זַצ"ל
עֵין יַעֲקֹב, וְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב אָמַר תּוֹרָה עַל מֵאֶמֶר
אֶחָד מֵעֵין יַעֲקֹב, וְרָאָה הַתְּלַמִּיד נִפְטָר אֶחָד שְׁהִיָּה
מִתְלַמְּדֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב זַצ"ל שֶׁבֵּא בְּמַלְבוּשֵׁי שִׁבְת
וְכוּ' - וּפְחָד הַתְּלַמִּיד וְכוּ', וְשָׂאֵל לְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב
זַצ"ל לְמָה זָכָה לָזֶה (כִּי הוּא מְדַרְגֵּת נְבוּאָה בְּשֵׁרוֹאִין
נְשִׁמַת צַדִּיק), וְהַשִּׁיב לוֹ: "מִפְּנֵי שְׁאִמְרַת לְפָנָי - וְאֲנִי
אִמְרַתִּי לְפָנֶיךָ, וְהֵייתִי מְזַבֵּךְ אוֹתְךָ בְּדַבְּרוֹרִי, וְהַתְּקַשְׁרוּנוּ
שְׁנֵינוּ וְהֵינּוּ לְאֶחָד, וּמַחֲמַת זֶה רְאִיתָ" וְכוּ', עֵין שָׁם.

התקשרות לצדיק האמת

כט

פרק ד

העקר והיסוד שהכל תלוי בו

ענין התקרבות והתקשרות להצדיק הוא כלליות שבכלליות, וכל העבודות הקדושות, אפלו הכלליות, הם פרטיות לנגד התקרבות להצדיק, וכמוכן מהנזכר למעלה^(א). ועל כן זהו כלל היהדות, וההתקרבות להצדיק הוא גוף האילן, והאילן יש לו ענפים - שהם גם כן ענפים גדולים כלליים.

כמו ענין ההתבודדות - שהוא כלליות גדול (וגם בזה יש כמה וכמה מיני התבודדות וכו'), אבל הוא רק ענף מהתקרבות להצדיק, וגם לכל ההתבודדות צריך שיהיה שיוזפה להתקרב להצדיק באמת^(ב).

וכן חצות הוא כלליות גדול, אבל הוא רק ענף מהתקרבות להצדיק. וכל ענין חצות הוא

(א) מלקוטי מוהר"ן ב. ב. כמובא בלקוטי הלכות ברכת השחר, וכמובא בביאור הלקוטים עה"ת ס"א 'חדי רבי שמעון' (אות סא) עיין שם.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֲמִת

פֶּרֶק ד

לְהִתְאַבֵּל עַל חֲרַבַּן הַבַּיִת, וְהֶעֱקָר עַל הָעֲלָמַת הָרֹאשׁ
בַּיִת כַּמּוּבָא⁽⁸⁾.

וְכֵן שָׂאָר כָּל הָעֲבוּדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הֵם רַק עֲנָפִים
לְהִתְקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק, שֶׁהֵתְקַרְבוֹת
וְהֵתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק הוּא כָּלֵלִיּוֹת דְּכָלֵלִיּוֹת, וְכָל
הָעֲבוּדוֹת וְהַמְצָוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְכוּ' צְרִיכִים לְהִיּוֹת
בְּהִתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק - וְאִזּוּ יִהְיֶה לָהֶם שְׁלֵמוֹת, וְאַחַר
כָּל זֶה הֵם בְּבַחֲיִנַת מְאוּר הַקֶּטָן לְנֶגֶד עֵצֶם הֵתְקַרְבוֹת
וְהֵתְקַשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק הָאֲמִת שֶׁהוּא מְאוּר הַגְּדוֹל
כַּנִּ"ל, וְכִמּוֹ בַּחֲיִנַת תְּפִלָּה שֶׁל יָד לְנֶגֶד תְּפִלָּה שֶׁל
רֹאשׁ כַּמּוּבָא⁽⁹⁾.

וְעַל-כֵּן כָּל הָעֲבוּדוֹת הֵם כְּפִי הַיְכָלֶת, מְעַט אוֹ רַב
- וְאִין צְרִיךְ כָּל כָּךְ מְסִירוֹת נַפְשׁ מִמֶּשׁ,
בְּבַחֲיִנַת 'לֹא עָלֶיךָ הַמְּלָאכָה לְגַמֹּר' וְכוּ'⁽⁶⁾, וְ'אַחַד
הַמְּרַבֵּה וְאַחַד הַמְּמַעִיט' וְכוּ'⁽⁷⁾, אֲבָל עֲנִיַן הֵתְקַרְבוֹת
לְהַצְדִּיק וְלְהַקְרָא עַל שְׁמוֹ וְלְהִיּוֹת נִכְלָל בּוֹ - זֶה צְרִיךְ

(א) לְקוּטֵי מוֹדֵר"ן ח"ב סו, עֵינן שֵׁם. (ב) לְקוּטֵי הַלְכוֹת, תְּפִילִין ב, ד הו. (ג) אֲבוֹת ב. (ד) מִנְחוֹת
פ' יג.

התקשרות לצדיק האמת

לא

מסירות נפש ממש, לבלי להניח את עצמו מלהפדר ממנו על-ידי המונעים והמסיתים וכו', כי הפורש מהצדיק הוא כפורש מהחיים, וכמו שאמרו תלמידי הרשב"י עליו כמובא בזהר הקדוש^(א), ומכל שכן שאין להתבייש כלל בהתקרבותו להצדיק - שהוא בחינת תפלה של ראש, שעליה נאמר^(ב) "וראו כל עמי הארץ כי שם הוי"ה נקרא עליך וכו'".

וגם מובא בשיחות הר"ן^(ג) שהצדיק הוא קוצא דאות ד'^(ד), וכשנפדין ממנו חס ושלום אזי מפרידין קוצא דאות ד' ד'אחד' ונעשה חס ושלום אל אחר רחמנא לצלן, עין שם. והוא כמו קרח שחלק על משה ועל-ידי-זה עקר עצמו משרשו - עד יעקב אבינו שבקש שלא יזכר כבודו במחלקת זו^(ה) כדי שלא יזיק ויפגם השרש חס ושלום^(ו).

גם מובא בלקוטי מוהר"ן^(ז) ענין התקרבות להצדיק, וענין האמונה, וענין ארץ ישראל - שהיא גם-כן

(א) יתרו פו: (ב) דברים כח. (ג) סימן רפב. (ד) תקוני זוהר כא, נה: (ה) סנהדרין קמ, ב"ר צח. (ו) לקוטי הלכות נשילת ידיים לסעודה ו, סט. (ז) סימן קכט.

בחינת אמונה וכלליות הקדושה, שנתהפכים למהותם על-ידי ההתקרבות. ועל בן כמו שהאמונה הקדושה הוא העקר יותר מכל המצוות בלם, שהוא שרש כל התורה בלה, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל^(א) "בא חבוק והעמידן על אחת, וצדיק באמונתו יחיה", בבחינת "כל מצותיך אמונה"^(ב), ועל זה צריך מסירות נפש בפעל ממש - על השם 'יהודי' ועל אמונתו בה, שלא להחליף האמונה הקדושה חס ושלו. וזה יותר גבה וגדול מכל העבודות הקדושות והמצוות בלם, כי אפלו יעשה מה שיעשה, אם יכחיש השם שלו 'יהודי' חס ושלו או יכפר באמונה חס ושלו, אין ממש בכל תורתו ומצוותיו ועבודותיו, ורק האמונה והשם 'יהודי' שקול וגבה יותר מהכל, ורק עם האמונה והשם 'יהודי' חשוב וספון כל תורתו ומצוותיו ועבודותיו, ובלתי השם 'יהודי' והאמונה אין שום חשיבות לכל עבודתו. בן הוא בענין הצדיק ושמו, העקר הוא שיתקרב

(א) מכות כד. ב) תהלים קיט.

התקשרות לצדיק האמת

לג

לְהִצְדִּיק וְיִכְלָל עֲצֻמוֹ בְּהֵשֵׁם שֶׁל הַצְּדִיק לְהִיּוֹת נִקְרָא
 עָלָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכְלָל בְּהֵשֵׁם וְהַחַן וְהַפֶּאֶר וְהַיְפִי
 שֶׁל הַצְּדִיק וְנִתְבַּטַּל כָּל תְּאוֹתָיו וּמְדוּתָיו הָרָעִים,
 וְיִזְכֶּה לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּשֵׁם הַשֵּׁם^(א), בְּבַחֲיַת "וַיֵּאֱמִינוּ
 בָּה' וּבַמַּשָּׁה עַבְדּוֹ"^(ב).

וְעַל-כֵּן עַל עֵינֵי הַהִתְקַרְבוּת לְהַצְּדִיק וְהַהִכְלָלוֹת
 בְּשֵׁם הַצְּדִיק צָרִיךְ לְהִתְאַזֵּר בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ
 יוֹתֵר מִכָּל הָעֲבוֹדוֹת, וְעַל זֶה מְנִיחַ עֲצֻמוֹ הַבֶּעַל דְּבַר
 לְאָרְכוֹ וּלְרַחְבוֹ יוֹתֵר מִהֶכֵּל, וַיִּנְיַח לוֹ לְעַבֵּד כָּל מִינֵי
 עֲבוֹדוֹת, וְגַם יִסִּיתָהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ שְׁפֹה יֵשׁ צְדִיק וְכו',
 וּפֹה יֵשׁ צְדִיק וְכו' (כְּמוֹכָא בְּהַמְעֵשָׂה שֶׁל רַב וּבֵן יְחִיד^(ג)),
 וְגַם יִדְמָהוּ וַיִּרְאֶהוּ שְׁפֹה מִתְפַּלְלִים יוֹתֵר בְּכֹנֶנָה וְכו',
 וּפֹה אֶהְבֵּת חֲבֵרִים וְכו', וּבְלִבְד שְׂיִפְרִידָהוּ וַיַּעֲקֶרְהוּ
 מִמְּקוֹר חַיּוּתוֹ - מֵהַצְּדִיק הָאֱמֵתִי. וְאֲדַרְבֵּה לְהַפְדָּ,
 מְזֶה יִשְׁפִּיל וַיִּבִּין הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ: "אֲנִי מוֹחֵל לָךְ
 הַכֹּל - וַאֲנִי מְבִיט וּמִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם עֲבוֹדוֹת קְדוֹשׁוֹת

(א) עיין לקוטי מוהר"ן ח"ב סו. (ב) שמות יד. (ג) מעשה ת.

הַתְּקַשְׁרוּת לְעֵדִיק הָאֵמֶת

פרק ד

שְׂאֵתָה מֵרְאָה לִי, וְאֲנֹכִי רוֹצֵה רַק זֶה הָעֵקֶר שְׂבַע עֶקְרִים -
שֵׁם הַצְּדִיק וְהַתְּקַרְבוֹתוֹ אֵלָיו. וּמִמֶּה נִפְשָׁד, אִם
יֻכַל גַּם לְעַבֵּד עֲבוֹדוֹת קְדוֹשׁוֹת - מֵה טוֹב, וְאִם לָאוּ,
עַל-כָּל-פָּנִים מִזֶּה לֹא אֶפְרֵשׁ מִשֵּׁם הַצְּדִיק וְהַתְּקַרְבוֹתוֹ
אֵלָיו" - כְּמוֹ בְּכָלֵל הָאֵמוּנָה וְשֵׁם הַיְהוּדוֹת וְכוּ' בַּנ"ל.

וּבְאֵמֶת רוֹאִים בְּחוּשׁ שְׂאֵדְרָבָה כְּשִׁזּוֹכִים
לְהַתְּקַרְבוֹת לְהַצְּדִיק הָאֵמֶת אֲזִי יוֹדְעִים
הַהֶפְרֵשׁ כְּמָה זֹכִים יוֹתֵר בְּעֲבוֹדַת ה', הֵן בְּעֵשָׂה
טוֹב' - בְּתִשׁוּבָה וְחִרְטָה וְצַעֲקָה וְתַפְלָה וְתוֹרָה
וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוּ', וְהֵן בְּסוּר מֵרַע' בְּכָל
הָאֲבָרִים וּבְכָל הַמַּדּוֹת וְתַאֲוֹת רָעוֹת, וְכִמָּה מִפְּסִידִים
בְּיוֹתֵר מִבָּאֵם לֹא הָיוּ מְקַרְבִּים וּמְקַשְּׂרִים לְהַצְּדִיק
הָאֵמֶת.

וּכְמוֹכָא בְּחַיֵּי מוֹהַר"ן⁽⁸⁾ לְעַנְיֵן רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבְּנוּ
ז"ל, שְׂאֶחָד הָיָה קוֹבֵל לְפָנָיו שִׁיּוֹתֵר טוֹב
לוֹ לְהִיזֵת אֶצְלוֹ בְּזִמְנֵן אַחֵר וְלֹא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה - כִּי

התקשרות לצדיק האמת

לה

קִשָּׁה לוֹ אִז לְהִתְפַּלֵּל (מִחֲמַת רַבּוּי וְדַחַק הָאֲנָשִׁים וְכוּ'),
 וְאָמַר לוֹ רַבְּנּוּ ז"ל: "יֵא דַאֲוֹעֵנְעֵן, נִישְׁט דַאֲוֹעֵנְעֵן
 [כֵּן לְהִתְפַּלֵּל, לֹא לְהִתְפַּלֵּל], הָעֵקֶר לִהְיוֹת אֶצְלוֹ בְּרֹאשׁ
 הַשָּׁנָה" וְכוּ', וּמְבִיא מוֹהֲרַנ"ת ז"ל^(א) שְׂפָאֶמֶת זֶה רַק
 דְּמִיּוֹן וְעֵצַת הַיֵּצֶר, וְאֲדַרְבֵּה רוּאִים בְּחוּשׁ שְׂמֵתִפְלָלִים
 אִז יוֹתֵר טוֹב וְכוּ', עֵינֵי שָׁם, כְּמוֹ כֵּן לְעֵנִין הַנ"ל שֶׁל
 הַתְּקַרְבוֹת לְרַבְּנּוּ ז"ל.

וְכֵן מוּבָא בְּשִׁבְחֵי הַר"ן^(ב) לְעֵנִין שְׁבִירַת הַתְּאֻוֹת
 וְהַמְדוּת שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל בִּימֵי יְלָדוּתוֹ, שֶׁהִבְעֵל
 דְּבַר רְצָה לוֹתֵר לוֹ עַל הַכֹּל - רַק שֶׁהוּא יוֹתֵר לוֹ בְּדַבֵּר
 אֶחָד, וְרַבְּנּוּ ז"ל הִתְעַקֵּשׁ וְאָמַר לוֹ שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ יוֹתֵר
 לוֹ עַל הַכֹּל עִכְשָׁו - וְהִבְעֵל דְּבַר יוֹתֵר לוֹ בְּדַבֵּר אֶחָד
 הָעֵקֶרִי אֶצְלוֹ. וְכֵן הוּא בְּעֵנִין הַהִתְקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק, כִּי
 לְהִבְעֵל דְּבַר כְּדָאֵי הַכֹּל - וּבְלִבְד לְהַפְרִידוֹ וּלְהַפְרִישׁוֹ
 מִהַצְדִּיק וּמִשְׁמוֹ הַקְדוּשׁ. וְעַל כֵּן צְרִיךְ כָּל אֶחָד
 לְהִשְׁכִּיל וּלְהַבִּין הַהַפְדָּה, שֶׁבְּמַחְשַׁבְתּוֹ צְרִיךְ לוֹתֵר

אֶפְלוּ עַל הַכֹּל, וּבְלִבְדֵּךְ שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיק
 וּלְהִקְרֵא עַל שְׁמוֹ (וּמִמִּילָא בְּוֵדַי גַּם יִזְכָּה לְכֹל הָעֲבוֹדוֹת
 הַקְדוֹשׁוֹת בְּלֶם). וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל^(א), וּמוֹבָא גַם בְּסִפּוֹר
 הַמְּדוּת^(ב): "בְּשֵׁישׁ שְׁנַי מְצוּוֹת, יַעֲשֶׂה הַמְּצוּהָ שֵׁישׁ
 בָּהּ כְּפִית הַיֵּצֵר" וְכו'.

וּמִחֲמַת שֶׁהִבְעַל דְּבַר מְנִיחַ עֲצָמוֹ עַל זֶה לְאַרְכּוֹ
 וּלְרַחֲבוֹ כְּדֵי לְהִרְחִיק אֶת הָאָדָם מֵהַצְדִּיק
 הָאֲמִת^(ג), וְכֵן הִתְפַּלֵּא מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל בְּאוֹמְרוֹ עַל
 עֲצָמוֹ^(ד): "אוֹי"א, אוֹוִיִּסַע בְּאֵרֶד אוֹן נֶאֱדָ אֲבֶרְסֶלְכֶר
 חֲסִיד" [זְקוֹן לְבָן וְעֵדִין בְּרֶסֶלְכֶר חֲסִיד]. וְדֵי לְחַכְיֵמָא.

(א) ב"מ לב. (ב) תשובה כא. (ג) עיין לקוטי מוהר"ן ח"ב עת. (ד) אבני"ה ברו"ל, שיחות וספורים ממוהרנ"ת מה.

פרק ה

ראש וראשון

ההתקשרות וההתקשרות להצדיק הוא פלליות
 שבכל הפלליות, וגם ההתחלה
 שבכל ההתחלות. וכמו שהאמונה הקדושה בה'
 יתברך וקיום מצוותיו - ראשית לכל הוא קבלת על
 מלכות שמים, כמובא בזהר הקדוש^(א) שקדם נותנים
 העל - לסימן שהוא עבד, ואחר-כך מצוים עליו
 הצוויים.

וכמאמר המשנה^(ב) למה קדמה 'שמע' ל'והיה אם
 שמע'? בדי שיקבל עליו על מלכות
 שמים תחלה (ב'שמע' ו'אהבת') ואחר-כך יקבל עליו
 על מצוות ד'והיה אם שמע' (מצות תלמוד תורה
 ששקול נגד כל המצוות) - ונוהג ביום ובלילה, ואחר-
 כך פרישת 'ויאמר' - על מצות ציצית השקולה גם

(א) בהר קת. (ב) ברכות פ' ב.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְעֵדִיק הָאֲמֹת

פֶּרֶק ה'

כְּנָגֵד כָּל הַמְצֻוֹת וְכוּ', "וְלֹא תִתּוֹרוּ" וְכוּ' - הַשְּׁקוּלָה
 כְּנָגֵד כָּל ה' לֹא תַעֲשֶׂה' וְכוּ', וְאַף-עַל-פִּי-כֵן 'שְׁמַע'
 קוֹדֵם, שֶׁהוּא קִבְּלָת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם: שְׁאַנְחֵנוּ
 יְהוּדִים - וְכוּלְלִים שְׁמֵנוּ בְּשֵׁם הַשֵּׁם, וְהַשְׁכִּינָה
 הַקְּדוּשָׁה, וְי"ב שְׁמוֹת שְׁבִטֵי יְהוָה, כְּמוֹכָא בְּלִקְוֹטֵי
 מוֹהַר"ן^(א), וְשֵׁם יְחֻדָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה - 'שְׁמַע' וְ'בְרוּךְ
 שֵׁם', כְּמוֹכָא בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה^(ב), וְסוּגְרִים הָעֵינָיִם -
 לְהַתְּבַטֵּל לְתַכְלִית בְּמִסִּירוֹת נַפְשׁ: "בְּכָל לְבָבְךָ,
 נַפְשְׁךָ, מְאֹדָךְ"^(ג), בְּחִינַת "עוֹלָמְתָא שְׁפִירְתָּא דְלִית
 לָהּ עֵינָיִן" וְקִשְׁיוֹת - רַק אֲמוּנָה קְדוּשָׁה וְטִהוֹרָה
 וְכַפּוּל דַּעֲתוֹ לְגַמְרֵי נָגֵד ה' יִתְבָּרַךְ וְכוּ'^(ד).

וּבְאֲמֹת הַיְחֻד גְּבִיָּה מֵהַכֹּל, וְכְמוֹכָא בְּפִינּוֹת שֶׁל
 תְּקוּן קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמְּפָה בְּעֵינָיִן עֲנֵשׁ
 הַמְצֻוֹת, שְׁכַפּוּל 'מְצוֹת הַיְחֻד' פּוֹגֵם בַּיּוֹד שֶׁל שֵׁם
 הַיּוֹ"ה - וְעֲנֵשׁוּ סְקִילָה וְכוּ', 'תְּפִלִּין' בְּהֵא רֵאשׁוֹנָה -

(א) סימן לו. (ב) בראשית יח. עיין לקוטי מוהר"ן יא. (ג) עיין לקוטי מוהר"ן סה. (ד) עיין לקוטי מוהר"ן סב.

התקשרות לצדיק האמת

לט

עָנְשׁוּ שְׂרָפָה וְכוּ', 'צִיצִית' בּוֹאוּ - עָנְשׁוּ הָרֶג וְכוּ',
'תְּפִלָּה' בְּהֵא אַחֲרוֹנָה - עָנְשׁוּ חֲנֹק, עֵינֵי שָׁם.

וּכְמוֹ-בֵן מוֹבָא^(א) שְׁלֹנְזֵהִים בְּיַחֲד הוּא הֵגֵן עֵדֶן
הַיּוֹתֵר עֲלִיּוֹן מִהַכֹּל (וְאֶפְשָׁר שֶׁמִּפְנֵי זֶה
הִתְחַלַּת תּוֹרָה שְׁבַעֵל פֶּה - שֶׁהוּא הַמְּשַׁנְיֹת, מִתְחִיל
בְּמִצְוֹת קְרִיאַת שְׁמַע, שֶׁהוּא רֹאשׁ וְרֵאשׁוֹן לְכֹל).

כְּמוֹ-בֵן בְּעֵינֵי הַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק, שְׂרָאשׁ וְרֵאשׁוֹן
הוּא קְבֻלַּת הָעַל - דִּהְיֵנוּ הַתְּקַרְבוֹת
וְהַתְּקַשְׁרוֹת אֵלָיו, וְהַאֲמוּנָה בּוֹ, וְלִהְיֶה עַל שְׁמוֹ,
וְאַחֲרֵי כֵן קִיּוּם כָּל עֲבוֹדוֹתָיו וְעִצּוֹתָיו וְלִמּוּדָיו בְּנִ"ל,
וְכַאֲמוֹר לְעִיל^(ב) שֶׁעָקַר הַדְּבָקוֹת לְהַצְדִּיק וְהַאֲמוּנָה בּוֹ
הוּא שְׂפִיתֵהֶפֶד עַל-יְדֵי-זֶה לְמַהוּתוֹ, וְכֵן מוֹבָא^(ג):
"הָעָקַר וְהִיסוּד, שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ - לְקִשָּׁר עֲצָמוֹ
לְהַצְדִּיק שְׁבִדוֹר, וְלִקְבֹּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר בִּי
הוּא זֶה - דְּבַר קָטָן וְדְבַר גָּדוֹל, וְלִבְלִי לְנִטּוֹת חֵם
וְשָׁלוֹם מִדְּבָרָיו יִמִּין וּשְׂמָאל וְכוּ', וְלִהְיֶה שְׁלִיךְ מֵאֲתוֹ כָּל

(א) בהיכלות הגן עדן בוורר חדש (אחרי נו:). (ב) מלקוטי מוהר"ן קבט. (ג) לקוטי מוהר"ן קבט.

הַתְּקַשְׁרוּת לְעֵדִיק הָאֲמֹת

הַחֲכָמוֹת, וְלִסְלַק דַּעְתוֹ כְּאִלּוּ אֵין לוֹ שׁוֹם שְׂכָל בְּלַעְדֵי
אֲשֶׁר יִקְבַּל מֵהַצְדִּיק וְהָרַב שְׁבַדוֹר", עֵינֵי שָׁם.

עַל-כָּל-פָּנִים, הַיּוֹצֵא מִדְּבָרֵינוּ, שְׁהַעֲקֹר שְׂבָכָל
הַעֲקָרִים, וְהַנְּצַחֹן שְׂבָכָל
הַנְּצַחוֹנוֹת, וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׂבָכָל הַשְּׁלֵמוֹת - הוּא
לְהַתְּקַרֵּב לְהַצְדִּיק הָאֲמֹת, וְלְהַתְּדַבֵּק אֵלָיו וְלְהַתְּקַשֵּׁר
עִמּוֹ - שְׂיִהְיֶה מִמֶּשׁ נִכְלָל בּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְמַה
שְׂיִזְכֶּה, שְׂאֵין זְכוּת יוֹתֵר גְּדוֹל מְזֵה. ה' יִתְּבַרֵךְ יִזְכְּנוּ
לָזֶה, אָמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן:

פרק ו

הנפיון העשירי

ההתקרבות להצדיק הוא העקר לכל פנ"ל. ואפלו אם אמר יאמר לו הבעל דבר שעל-ידי-זה יש לו הפסד בעבודת ה' ובהתקרבות אנשים - שייכול להועיל להם הרבה ולזכות לחיביא שישמעו לו, וידמה לו שעל-ידי שם הצדיק יזיק לו בזה - שלא יהיו דבריו נשמעים ונחשבים וכו', ועוד טענות ופתויים פאלה, אף-על-פי-כן ההתקרבות להצדיק הוא יותר גבה ונשגב מהכל, וכמו שאמרנו למעלה^(א) בענין האמונה ויחוד השם - שכל העולם כלו אינו כדאי ונחשב כנגד השם 'יהודי' והאמונה בה, כמו כן הוא לענין שם הצדיק - הנכלל בשם השם, וההתקרבות אליו וכו'.

ובכמו שפביא בספר עין הדעת טוב^(ב) למורנו הרב

(א) פרק ה. (ב) ח"ב מאמר למילה, מו:

הַתְּקַשְׁרוּת לְצַדִּיק הָאֱמֶת

חיים ויטאל זצ"ל^(א), שענין הנסיון של אברהם אבינו עליו השלום במצות מילה, שכל כך קשה היה לפניו הדבר הזה, עד שאמר לה' יתברך שהוא מכנים אורחים ומקרב כל העולם לה' יתברך - שידעו ממנו ויודו לשמו וכו', וכשימול אזי כלם יפרשו ממנו - ולא יוכל לקיים מצות הכנסת אורחים וחסד לאברהם, ולא יוכל לקרב העולם לה' יתברך. והשיב לו ה': "אני מוחל לך הבל. כל הכנסת אורחים וחסד העולם והתקרבותם אלי - אינו שווה לפני כלום נגד המילה, ואני מוחל לך כל העבודות הקדושות הנ"ל, ורק זה תעשה לי" וכו', עין שם.

ובמו' בן גם-בן לענין ההתקרבות להצדיק, אף-על-פי שנדמה לך שאתה יכול לזכות את הרבים וכו', זה אינו כלום נגד ההתקרבות להצדיק האמת - שהוא אות ברית מילה, כמובא בזהר הקדוש^(ב) - שהוא אות דצדיק (מאן דנטיר ברית הוא צדיק) -

(א) בשם המדרש (ב"ר מו, ג). (ב) לך לך צד.

הַתְּקַשְׁרוּת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

מג

שְׁחוֹתָמִים אוֹתוֹ בְּחוֹתְמוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק, וְעַל-יְדֵי-זֶה כָּל יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים צַדִּיקִים, אֲפֹלוּ הַפְּשׁוּטִים, עַל שֵׁם שֵׁיהֶם נְמוּלִים, וְכַמוּבָא בְּהַתּוֹרָה "צוֹיֵת צַדִּיק"^(א), וּבִיאֵמֶת בְּרִית מִלָּה נִשְׁקוּל נֶגֶד כָּל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְ"חֻקּוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ" וְכו' ^(ב), כְּמֵאֵמֶר חֲכָמֵינוּ ז"ל ^(ג).

וְכֵן עֲנִין עֲקֵדַת יִצְחָק - שֶׁהוּא הַנְּסוּיֹן הָעֲשִׂירִי, שֶׁבִקְשָׁה' יִתְבָּרַךְ מֵאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם: "אֲנִי רַחֵם וְעַמֵּד בְּנִסְיוֹן, שְׁלֵא יֵאמְרוּ שְׁכָל הַנְּסוּיוֹנוֹת הַרְאֵשׁוֹנוֹת אֵינָם כְּלוּם". וְכַמֵּה הָיָה הַנְּסוּיֹן כָּל כֶּד גְּדוֹל, אֲלֵא מִפְּנֵי שֶׁהוּא הַכְּרִיז תְּמִיד שֶׁה' יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ רוֹצֵה בְּקִרְבָּנוֹת אָדָם (כְּמוֹ שֶׁנִּהְיָגוּ הָעַמִּים לְהַקְרִיב לְאֱלִילֵיהֶם) - וְרַק חֶסֶד צַדִּיקָה וּמִשְׁפָּט רְצוּנוֹ, וְכַעַת שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ יִקַּח בֶּן יְחִידוֹ הַנּוֹלָד לְזִקוּנָיו וְיִקְרִיבוּ לְעוֹלָה, מָה יֵאמְרוּ הַבְּרִיּוֹת עַל זֶה, וְכַמוֹ שֶׁאָמַר אֱלֹו הַשְּׁטֵן^(ד): "הַנֶּסֶה דָּבָר אֵלַיךְ תִּלְאַה וְכו', הֲלֵא יִרְאֶתְךָ כְּסִלְתְּךָ" וְכו' ^(ה), וְזֶה עֲנִין חֲלוּל ה'. וְאָמַר לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ

(א) לקוטי מוהר"ן כג. (ב) ירמיה לג. (ג) נדרים לב. (ד) אויב ד. (ה) בר נב.

הַתְּקַשְׁרוּת לְעֵדִיק הָאֵמֶת

שְׁלֹא יבִיט עַל שׁוֹם דְּבַר, וַיַּעֲמֵד בְּנִסְיוֹן - וַיֹּאמְרוּ מַה שְׁיֵאמְרוּ וַיִּדְבְּרוּ מַה שְׁיִדְבְּרוּ, וַאֲפִלוּ יִתְרַחֲקוּ כָּל הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ - וְלֹא יִהְיֶה לוֹ פֶּתַח חוֹן פֶּה וּפְנִים לָהֶם, מִכָּל מָקוֹם יַעֲשֶׂה הַמְּסִירוֹת נֶפֶשׁ נְשׁוּלָה בְּעֵקֶדֶת בְּנוֹ, וְלִכְבֹּטֵל כְּבוֹדוֹ לְגַמְרֵי נֶגֶד רִצּוֹן ה' יִתְבַּרַךְ. וְכִמוֹ כֵּן לְעֵינַי הַהִתְקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל וְלַהֲקַרָא עַל שְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ.

וְרַבְּנוּ ז"ל בְּעֵצְמוֹ אָמַר שְׂאֲחֵר שְׁעוֹבְרִים כָּל הַנִּסְיוֹנוֹת מֵעֲמִידִים הַנִּסְיוֹן הָעֲשִׂירִי (עֵקֶדֶת יִצְחָק, רֵאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל: בְּרִית אֲבֵרָהֶם וְעֵקֶדֶת יִצְחָק) - שְׁלֹא יִחַלְקוּ עָלָיו, שֶׁהוּא הַנִּסְיוֹן הָעֲשִׂירִי, וְצָרִיךְ לַעֲמֵד בְּזֶה הַנִּסְיוֹן וְלִסְבֹּל בְּזִיוּנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דָּמִים מִקְרוֹבָיו וְאָבִיו וְאִמּוֹ וְכָל הָעוֹלָם וְכוּ' - אֲשֶׁר נִרְאָה לְכַאוֹרָה כְּחִלּוֹל ה': שְׂאִינּוּ שׁוֹמְעֵי לְאֲבוֹתָיו וְרַבּוֹתָיו הַקּוֹדְמִים וְכוּ', וְהַכֹּל צָרִיךְ לְשַׁבֵּר וְלַעֲמֵד בְּנִסְיוֹן (בְּבַחֲנֵת עֵקֶדֶת יִצְחָק), וְלִסְבֹּל וְלֶאֱחוֹז עֵצְמוֹ בְּשֵׁם הַצְּדִיק וְלַהֲתַקְרַב אֵלָיו - נְשִׂיָה גְבוּהָ וְגֵדוּל מֵהַכֹּל

התקשרות לצדיק האמת

מה

כנ"ל, וכמאמר רבנו ז"ל^(א) שאי אפשר להיות איש כשר באמת כי אם בשמתקרבם לצדיק האמת וכו'. קדם שנמצא הצדיק וכו', אבל אחר שכבר הצדיק בעולם אי אפשר להיות יהודי כשאין מתקרבים אליו וכו'.

ומובא בלקוטי מוהר"ן^(ב): "כשאיש הישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהדותו, ובפרט כשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהדותו - שכל יהדותו תלוי בזה, כגון לנסע לצדיק אמתו, אזי מזמינים לו מניעה וכו' בשביל החשק וכו'. כי יש צדיקים הרבה, אבל יש בחינת נקדת האמת שפין הצדיקים, שפשוטים להתקרב אליו, שבוה תלוי הכל, אזי יש להאדם מניעות גדולות רבות מאד, ומזה בעצמו יבין האדם גדל מעלת הנחשק וכו'. וזה בחינת תשעה נקודין - שהם מקמין עד שורוק וכו', עד שיש נחשק שהוא בחינת 'קמין' - קמין וסתיים

(א) חיי מוהר"ן רצמ. (ב) סימן סו, ד.

הַתְּקַרְבוֹת לְצִדִּיק הָאֱמֶת

מֵאֵד, וְכוּ'. וְעַיִן לְעֵיל שֶׁהַתְּקַרְבוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל הוּא
הַנְּסִיוֹן הָעֲשִׂירִי (עֲקֵדַת יִצְחָק) - שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִכָּל
הַתְּשׁוּעָה נְקוּדֵינִי, אֶפְלוּ קִמְצִי, מְסִירוֹת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ.

הַכֹּלֵל, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר וּלְדַבֵּר וּלְהַעֲרוֹךְ כֹּלֵל גְּדוֹל
עֲנִין הַתְּקַרְבוֹת וְהַדְּבָקוֹת וְהַתְּקַשְׁרוֹת
לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת - שְׁעוֹלָה עַל הַכֹּל, וְכִמוֹ שֶׁהָיָה אוֹמֵר
מוֹרְנוּ הָרַב רַבִּי אַבְרָהָם בֶּן רַבִּי נַחֲמָן ז"ל: "אֲנִי נָנֵם
עַל גְּבִי עֵנֶק" (מִצַּד עֲצָמֵי אֲנִי קָטָן, אֲבָל מִצַּד הָעֵנֶק אֲנִי
גְּבוֹה מִכֻּלָּם). וְעַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִבִּין שְׂכָל יְהוּדוֹתוֹ
וּשְׁלֵמוֹתוֹ וּרְפוּאָת נֶפְשׁוֹ וְהַצְּלָחָתוֹ תְּלוּי רַק בְּזוֹה -
בְּהַתְּקַרְבוֹתוֹ לְהַצְדִּיק הָאֱמֶת, וַיִּכְסֹף וַיִּשְׁתַּוְּקַק לְזוֹה,
וְכָל עֵקֶר מַעֲיָנוֹ וְהַשְׁתַּדְּלוֹתוֹ יִהְיֶה רַק שְׂזִיזָה לְזוֹה,
וַיִּשְׁמַח אֶת עֲצָמוֹ בְּזוֹה. ה' יִתְּבַרְךָ יִזְכְּנוּ לְזוֹה בְּאֱמֶת,
אָמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

וּמִתְרַאֲוִי הָיָה לְהַדְּפִים סֵפֶר בְּשֵׁם "צִדִּיק" שֶׁיְהִיָּה
מִפְּרֵשׁ וּמִלְקָט בּוֹ כָּל גְּדֻלַּת עֲנִין
הַתְּקַרְבוֹת לְהַצְדִּיק מִכָּל הַסְּפָרִים, וּבִפְרֵט מִסְּפָרֵי

רַבְּנוּ ז"ל, וְכָל הַפְּרָטִים שֵׁישׁ בְּעֵינַי הַהֲתַקְרְבוּת, וְכָל
הָעֵינַיִם שֵׁישׁ בָּזוּה - הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל:

חֲזֹק חֲזֹק וְנִתְחַזֵּק:
תָּם וְנִשְׁלָם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם.
זְכוּת רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ יִגַּן עָלֵינוּ
וְעַל כָּל אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל,
זְכוּת נִגַּח נַחֵם נַחֲמֵן מֵאֲמוּנָה.

מכתבי שמואל

לקט מכתבים מספר 'מכתבי שמואל'⁽⁸⁾, דברים יסודיים בענין התקשרות לצדיק האמת, מה ששאל אותו אחד על זה - והרב הצדיק ר' שמואל הורוויץ וצ"ל השיב לו הכל באפן נפלא, כאשר עיניכם תחזינה מישרים.

האמת כבר כתבתי לכבודו, פי מהראוי להאמין בדברי וענין הצדיק האמת בשלמות - אחר שה' יתברך חמל עלי והרגשתי מעט נעימות ענינו, וראיתי מעט עמק האמת שלו וטובת נשמתו שיש לי מכבר בהתקרבותי אליו.

כי זה יבין כל אחד, כל מי שמקרב לרבנו ז"ל יודע בעצמו כמה הוא הרויח מההתקרבות לרבנו ז"ל, כמה תשובה ואנחה להשם יתברך על הרחוק שמרגיש, וכמה הסתכלויות רעים והרהורים רעים ומחשבות רעות ומעשים רעים התמעטו אצלו מחמת התקרבותו לרבנו, כמה יותר תפלה בכונה

התקשרות לצדיק האמת

מט

והתבודדות ואמירת תהלים ומצוות וצדקות ומעשים טובים התוספו אצלו בסבת ההתקרבות, שהעולמות כלם וכל אשר בהם, אינם שוין לעמת התקרבות להשם יתברך של כחוט השערה אחת וכחוט השערה אחת פחות לחטא לפני השם יתברך - מה שמרויחים זאת על-ידי רבנו.

ובאמת, כשיציתו לרבנו ז"ל באמת - אפלו רק מתורה אחת שמלמדנו, היינו יכולים לזכות למדרגות כאלה גבוהות - "עין לא ראתה"^(א), ועדין איננו מיאשים מללמד את תורות רבנו - ולזכות על-ידי ענין רבנו למה שנזכרה.

על כל פנים מי שחש זאת - את האמת הצחה, מבין הוא היטב - כשישנם קשיות - שיש על מי לסמוך, והכל על נכון - אין נפתל ועקש חס ושלום, רק היות שאין מחי נקי לכו קשה לי קשיות, והיצר הרע רוצה לנתקני מהאמת, צריך אני להתפלל להשם יתברך שלא יהיו לי קשיות, ושאשאר תמיד

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

מקשר לצדיק האמת - שזה חיותי לנצח בכל העולמות. אף-על-פי-כן אתחיל לתרוץ מעט קשיות: **הקשאיא** הראשונה שלו הוא, מדוע חסידי ברסלב מתדבקים את עצמם רק ברבי שנסתלק, והלא פתיב⁽⁸⁾ "אל השופט אשר יהיה בימים ההם", ועם נגעים לכהן אשר יהיה בימים ההם. רבות יש לי להשיב על זה - מה שלא יספיק הניר, אך [אענה] בקצור:

האמת כף הוא, מאז ומתמיד כל העולם חיב להגיע לצדיק הגדול האמתי - נשמת משה עליו השלום, שרק הוא יורד לעולם בכדי לתקן את כל העולם, ואף אחד אחר לא יכול בשום אופן לתקן את הנפשות - אף אם גדול הוא כפי שיהיה - אם הוא איננו נשמת משה, ואדרבה אפלו הוא בעצמו מכרח גם-כן להגיע לנשמת משה - שישבהו לשרשו בתכלית.

התקשרות לצדיק האמת

נא

וְלִכֹּן שׁוֹלַח וּמוֹרִיד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ פֶּעַם בְּכַמָּה דוֹרוֹת
אֶת נְשֻׁמַת מֹשֶׁה, כְּדִי לְתַקֵּן אֶת כָּל הַדּוֹרוֹת.

לְמַשָּׁל, מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַד מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו
הַשָּׁלוֹם לֹא הִגִּיעוּ כָּלֵם לְתַקּוֹן שְׁלָהֶם
בְּשָׁלְמוֹת, עַד שֶׁהוֹפִיעַ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ - וְתַקֵּן אֶת כָּל
הַדּוֹרוֹת עַד אֵלָיו.

עֵינַי בְּלִקּוּטֵי מוֹהַר"ן^(א), שִׁיְהוּדָה נִתְגַּלְגְּלוּ עֲצֻמוֹתָיו
וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְהִגִּיעַ לְתַקּוֹנוֹ, אֲפִי שֶׁהָיָה לוֹ אֶת
יַעֲקֹב אֲבִינוּ וְעוֹד שָׂאָר צְדִיקִים גְּדוֹלִים, עַד שֶׁהִגִּיעַ
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְהִזְכִּיר אֶת וְדָוִד וּבִקֵּשׁ בְּעִבּוּרוֹ, וְאִז הוּא
הִגִּיעַ לְתַקּוֹנוֹ הָאֲמִתִּי בְּשָׂרְשׁוֹ.

וְכֵן מֵבִיא הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ^(ב) עַל רְאוּבֵן שֶׁמְעוֹן וְלוֹי,
שִׁיעֲקֹב הַתִּירָא לְבָרְכֶם [וּלְתַקֵּנֶם בְּשָׁלְמוֹת] - עַד
שִׁיִּגִיעַ מֹשֶׁה וַיַּעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל בְּשָׁלְמוֹת.

וְכִף הָעֵמִיד מֹשֶׁה וְתַקֵּן אֶת כָּל הַנְּשֻׁמוֹת, וְאֲשָׁרְיוֹ
לְמִי שֶׁהָיָה מְאֻנְשׁוֹ וּמִקְרָבָיו שֶׁל מֹשֶׁה -

(א) סימן ד. ב' ויחי רלו.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְעֲדִיק הָאֲמֹת

מכתבי שמואל

"רְאֵתָה שְׂפָחָה [מֵרְאוֹת] עַל הַיָּם מִה שְׁלֹא רָאָה
יְחֻזְקָאֵל"^(א).

וְאִף אֶחָד לֹא הָיָה נִקְרָא 'רַבְּנוּ' חוּץ מִמְּשָׁה, כִּי
לְהִקְרֹא רַבְּנוּ יְכוּל רַק זֶה שְׁמוּצִיא וּמִגְלָה חֶלֶק
חֲדָשׁ בַּתּוֹרָה וְהַנְּהַגַת הָעוֹלָם וְתִקּוּן הַנְּשֻׁמוֹת - כְּמִשָּׁה
רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שְׁקִיבֵל אֶת כָּל הַתּוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם,
וּמַעֲתָה "אֵין נְבִיא רִשְׁאִי לְחֲדָשׁ דְּבַר מַעֲתָה"^(ב), וְחוּץ
מִמְּשָׁה רַבְּנוּ לֹא נִקְרָא אִף אֶחָד 'רַבְּנוּ', אֶפְלוּ יְהוֹשֻׁעַ
וְכוּי, רַק 'מֹרְנוּ', לְשׁוֹן מֹרְה־דְרָף: שְׁמֵלְמִדְנוּ אֶת
הַדְּרָכִים שֶׁל הָרַבִּי מְשָׁה רַבְּנוּ - אִיף לְקִימָם.

וְכִף הַתְּנַהֵל הָעוֹלָם בְּכַח מְשָׁה רַבְּנוּ, וְכֹל הַצְּדִיקִים
הַנְּבִיאִים - רַק בְּדְרָף וְכַח מְשָׁה רַבְּנוּ, וְרַק הוּא
הָרַבִּי - וְכֹלָם רַק תְּלִמִּידָיו.

עַד שֶׁהוֹפִיעַ הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי
זִיעַ"א, וְהוּא הָיָה נְשֻׁמַת מְשָׁה בְּעַצְמוֹ, וְיָרַד
לְעוֹלָם לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם וְאֶת כָּל הַנְּשֻׁמוֹת שְׁמִזְמִן
מְשָׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וְנִתְּנָה לוֹ הַרְּשׁוֹת לְגַלוֹת

(א) מְכִילְתָא שִׁירָה ג. (ב) מְגִילָה ב.

התקשרות לצדיק האמת

נג

דָּרוֹךְ חֲדָשָׁה בְּהִנְהֵגַת הָעוֹלָם, וְחֵלֶק הַתּוֹרָה הָעֶקְרִי - סֵתְרֵי הַתּוֹרָה, זֶהָר וְתַקּוּנִים וְכוּ'. לָכֵן הוּא נִקְרָא 'רַבְנוּ', מִפְּנֵי שֶׁהוּא הָרַבִּי הָאֲמִתִּי שֶׁל הָעוֹלָם - וְכָל הַצְּדִיקִים הֵנָּם תַּלְמִידָיו, וְלֹא יְהוֹשֵׁעַ לְאַחַר פְּטִירַת מֹשֶׁה.

וְכֵן רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר לֹא נִהְיוּ רַבִּיִּים לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹת רַבּוֹתֵיהֶם מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן, רַק הָיוּ חֲבָרִים, וְהִתְנַהֲגוּ בְּדָרוֹךְ רַבּוֹתֵיהֶם מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָיוּ מְקַשְּׂרִים פְּחָסִידִים לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן - מְקַשְּׂרִים לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּפּוֹ שֶׁהָיוּ רְגִילִים לְרֹאוֹת אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו.

וְתַמִּיד הָיוּ רַק מְדַבְּרִים מֵרַבָּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהִלְכוּ בְּדַרְכּוֹ וְתוֹרָתוֹ, וְהָיוּ אוֹמְרִים⁽⁸⁾: "רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי הַנֶּףֶד שׁוֹכֵן עִפְרָה וְהַנֶּףֶד מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם", וְהַחֲזִיקוּ עִצְמָם יָחַד בְּאַהֲבָה, וְרַק רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה הָרַבִּי - וְכָלֵם רַק תַּלְמִידָיו: מכתב ז.

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

עכשיו נכתוב קצת ממה ששאלתם: למה מתקרבים לרבי שהוא כבר אחר הסתלקותו, ולא לרבי שהוא בחיים חיותו.

האמת היא, שהשם־יתברך אינו מיחד שמו על אדם חי, כמו שכתוב^(א): "הן בקדשו לא יאמין וכו'". וגם כתוב^(ב): "לקדושים אשר בארץ הטהרה, ואדירי כל חפצי בהם" דיקא, וכתוב בגמרא^(ג): "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם".

וגם משה רבנו עליו השלום אמר "כצאתי את העיר אפרש את כפי"^(ד), וכן אמר זאת רבנו ז"ל^(ה), הינו שאחר הסתלקותו אז יבקש רחמים ואז יגמר מה שצריך לגמר עם תקון הנפשות, וכן אמר רבנו ז"ל זאת על עצמו^(ו), שאף־על־פי שלא גמר בחייו תקון הנפשות בשלמות, שלאחר הסתלקותו דיקא יגמר בתכלית השלמות, אמן.

והנה [המשך תרוץ הקשיא מהמכתב הקודם] שאמרנו

(א) איוב טו. (ב) תהלים מז. (ג) חולין ז. (ד) שמות ט. (ה) חיי מוהר"ן רכנ. (ו) חיי מוהר"ן רכמ.

התקשרות לצדיק האמת

נה

שגדלת נשמת משה רבנו עליו השלום יותר מכל הצדיקים הגדולים והנוראים, אפלו כמו יעקב אבינו עליו השלום בחר שבאבות - לא יכול לתקן בניו, כמו ראובן שמעון ולוי ויהודה, כי אם הניח זאת על משה רבנו עליו השלום שהוא יתקנם, כמובא בגמרא⁸⁰ ומדרש על יהודה שהיו עצמותיו מגלגלין, וביהר הקדוש על ראובן שמעון ולוי.

אחר-כך אנו רואין גדלת רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן שהוא היה אחר-כך בדורו עקר נשמת משה והצדיק שבדור, ובפרט - יותר גדולה מאצל משה בעצמו (כי נתגלה אחר-כך ביותר האור), כי הצדיק הולך וגדול בכל פעם יותר ויותר: לרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום נתן רשות לגלות תורה שבנסתר שלא נתן רשות לשום צדיק אחר ולשום נביא, וגם שלא היה גזרה בעולם שלא בטל אותה, ובדבורו בלבד פעל הכל - יותר ממשה עליו השלום שהצריך להיות ארבעים יום וארבעים

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

לילה, וכמבאר בזהר שרבי מאיר אמר זאת על רבי שמעון, עין שם - ועוד כמה וכמה דברים מגדלתו...

וכן פה בארץ ישראל ביום ז' באדר פטירת משה רבנו עליו השלום - ואין יכולים לבוא על קברו,

באים מכל ארץ ישראל על ציון התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, ועושין הדלקה

ותפלה ושמחה כמו בל"ג בעומר, מפני שרבי שמעון בר יוחאי הוא נשמת משה (וגם משה בעצמו נמצא

אצל רבי שמעון בר יוחאי, כמובא בזהר ותקונים ורעיא מהימנא פעמים בלי שעור שמשה רבנו עליו השלום בא

אצל רבי שמעון ז"ל).

והתעוררות שם גדול ונורא (כי תמיד יש שם

חיות גדול וקדושה נוראה - קדשת

הצדיק שיקרו מקדשי קדשים, אצל ציון הקדוש התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן), ומי

שלא טעם זאת לא יכול להבין את זאת, ומכל שכן בעת התעוררות פנ"ל מאנשים רבים, כמו ז' אדר

הלווא דמשה רבנו עליו השלום, ומכל שכן וכל

התקשרות לצדיק האמת

שָׁכַן בְּל"ג בְּעֶמֶר בְּעֶצְמוֹ, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁעַר וּלְהַעֲרִיף
כָּלֵל בַּמַּח מִי שְׁלֹא זָכָה לָזֶה.

וְכָל אֶחָד כְּפִי אֶהְבְּתוּ לְהַצְדִּיק וְטָרַחְתוּ וּיְגִיעַתוֹ
וּשְׁבִירַת מְנִיעוֹת שְׁלוֹ פֶּן הוּא מְרַגֵּישׁ - "כָּל חַד
כְּפוּם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלִבָּה" [כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שְׁמִשְׁעַר
בְּלִבּוֹ]. אֲשֶׁרֵי עֵינֵי רְאֵתָהּ זֹאת. וּבְרוּךְ ה' הִיָּה לִי זְמַנִּים
שֶׁהֲרַגְשֵׁתִי חַיּוֹת וּקְדָשָׁה אֱלֹקִית, שְׂאֵם אֲזַכֶּה לְעֵתִיד
לֹא פָחוֹת מִזֶּה - כְּדָאֵי וּכְדָאֵי לְשִׁמְחַ בְּזֶה.

עַל כָּל פְּנִימִים, בְּרוּר כְּשִׁמְשׁ בְּצַהָרִים שְׁמִימוֹת עוֹלָם
עַד מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה צְדִיק כְּזֶה:
שֵׁיכוֹל לְתַקֵּן כָּל הַנִּפְשׁוֹת וְלַעֲשׂוֹת תְּקוּן הָעוֹלָם
בְּשִׁלְמוֹת, וְרַחֲמָן כְּזֶה - שְׁיִרְחַם גַּם עַל הַנִּפְשׁוֹת
הַנְּמוּכוֹת בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם -
שֶׁהוּא פָתַח לָנוּ אוֹר הַדַּעַת וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכוּ'
וְכוּ'.

וְכֵן מִמִּשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם עַד רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יֹחָאֵי עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה צְדִיק אֲמַתִּי כְּמוֹתוֹ:
שֵׁיִתְקַן אֶת הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת גָּמוּר, וְשֵׁיעֲלָה אֶת

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

השכינה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה פנים בפנים, כמו רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום, שעשה מה שעשה ופעל מה שפעל ותקן מה שתקן..
וכמו שכתב בזהר הקדוש⁽⁸⁾: "אנת רבי שמעון בלי בעפרא ואנת מנהיג עלמא וכו'" [אתה רבי שמעון בלה בעפר ואתה מנהיג העולם]. אשרנו ושזכינו לצדיקים קדושים כאלו, שרק בשביל זה ברא ה' יתברך את העולם - שראה שיהיו צדיקים כאלו שיכולים לתקן העולם בשלמות: מכתב ח.

והנה אחר פטירת הצדיק האמת רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, אזי האור שלו מגדלתו ותורתו היתה סתום וגנוז מאות שנים (ורק תלמידיו למדו וחזרו ביחד תורת רבם, והיה להם התקשרות עם רבם אחר הסתלקותו כמו בחייו, ובאו על קברו, והיה להם אהבה והתקשרות זה בזה, ואהבה והתקשרות לרבם, ולא נעשה הצדיק רבי אלעזר בנו,

התקשרות לצדיק האמת

נט

ולא הצדיק רבי אבא התלמיד הגדול - לא נעשה רבי במקום רבי שמעון בר יוחאי רבם זכותו יגן עלינו אמן, רק היו חברים ביחד, והרבי רבי שמעון בר יוחאי הוא הרבי הן בחיים והן אחר ההסתלקות. ובודאי נתנו כבוד זה לזה, ובפרט שהיה להם דרך ארץ ויראת הכבוד כל אחד מהגדול ממנו, אבל לא לקחת אותם לרבי במקום רבם רבי שמעון בר יוחאי - שהוא היחידי ואין דגמתו להם. וכן הלאה אצל האריז"ל ותלמידיו, וכן הלאה הלאה אצל כל צדיק אמת ותלמידיו).

והנה הזהר הקדוש וגדלת הרשב"י היה גנוז וטמיר גם מהתנאים ואמוראים וכו' וכו' (רק גלוי לתלמידיו פנ"ל), עד שבא הזמן סמוך לביאת האריז"ל שאז נתגלה הזהר הקדוש - והיו יחידים, כמו הרמב"ן והראב"ד, שידעו ממנו קבלה וסתרי תורה. **עד** שבא האריז"ל, שהוא נשמת משה ונשמת רבי שמעון בר יוחאי - הצדיק האמת, שמימות רבי שמעון בר יוחאי עד האריז"ל לא היה צדיק אמת כזה שיתקן העולם בכלל וכל הנשמות בפרט כמו

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֱמוּנָה

מכתבי שמואל

הָאֲרִיז"ל, וְגַלְיָה קִבְּלָהּ וְסִתְרֵי תוֹרָה שְׁיֵשׁ בָּהֶם מוֹסֵר נִפְלָא אֵשׁ בּוֹעֵר עַד לְשָׁמַיִם.. וְגַם גְּלַהּ כָּל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים שְׁבָאֲרִץ הַקֹּדֶשׁ, וְגַם תִּקְוָה כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַמְּגַלְגָּלִים בְּדוֹמָם צוֹמָח חַי מְדַבֵּר. וְרַק הוּא הָיָה יָכוֹל לְהַקְרֹא בְּשֵׁם 'רַבְּנוּ', כִּי הוּא גְּלַהּ דְרָף חֲדָשׁ לְעִבּוּדַת ה' וּבְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה - דְרָף חֲדָשׁ שְׁלֹא נִתְּגַלְהּ מֵעוֹלָם.

וְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ ז"ל הָיָה הוּא הָרַבִּי כְּמוֹ שְׁהָיָה בְּחַיָּיו, וְאַפְלוּ הַצַּדִּיק הַנּוֹרָא תִלְמִידוֹ הַגָּדוֹל ר' חַיִּים וויטאל ז"ל שְׁהָיָה לוֹ כָּל כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל בְּיָדוֹ, וְשְׁהָאֲרִיז"ל אָמַר כִּי לֹא בָּא לְעוֹלָם רַק לְגַלוֹת לְר' חַיִּים וויטאל תּוֹרָתוֹ, אֶף-עַל-פִּי כֵּן לֹא הָיָה נִקְרָא הָרַבִּי אַחַר פְּטִירַת הָאֲרִיז"ל, וְרַק חֲבָרִים, וְלָמַד בְּיַחַד עִם חֲבָרָיו וְהַתְּקַשְׁרוֹת בְּאַהֲבָה זֶה לָזֶה, וּבִפְרֵט לְרַבִּי חַיִּים וויטאל - שֶׁהוּא הַיַּחֲדִיד הַגָּדוֹל שְׁבָכָל תִּלְמִידֵי הָאֲרִיז"ל, וּבְיַחַד הַתְּקַשְׁרוֹת לְהָאֲרִיז"ל בְּאַהֲבָה אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ כְּמוֹ בְּחַיָּיו.

וְגַם תּוֹרַת הָאֲרִיז"ל, הִינּוּ כָּל כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל, הָיָה

טָמִיר וְגַנּוּז בְּיַד הַתְּלִמִּיד ר' חַיִּים וַיִּטְאַל - וְלֹא נֹדַע לְשׁוֹם אִישׁ חוּץ מִתְּלִמִּידי הָאָרִיז"ל אִף דְּבוּר אֶחָד. וְרַבֵּי חַיִּים וַיִּטְאַל קִדְּם הַסְּתַלְקוֹתוֹ צְוָה לְהַנִּיחַ כָּל כְּתָבֵי רַבּוֹ הָאָרִיז"ל בְּקַבְּרוֹ, וְכֵן עָשׂוּ, רַק בְּחֻמְלַת ה' עָשׂוּ תְּלִמִּידי תְּלִמִּידוֹ שְׁאַלַת חֵלּוֹם - וְנָתַן לָהֶם ר' חַיִּים וַיִּטְאַל אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ רְשׁוֹת לַחֲפֹר בְּקַבְּרוֹ וּלְהוֹצִיא הַכְּתָבִים וּלְהַדְפִּיסָם, וְכֵן עָשׂוּ.

וְאַחַר־כֵּן תְּלִמִּידי תְּלִמִּידי תְּלִמִּידוֹ עָשׂוּ בְּאוּרִים וּפְרוּשִׁים לְתוֹרַת הָאָרִיז"ל, וְהֵם גַּם־כֵּן הִתְקַשְּׁרוּ בְּהָאָרִיז"ל וְהִלְכוּ בְּתוֹרָתוֹ, וְנִקְרְאוּ אֲוִירֵי הָאָרִיז"ל - גַּם־כֵּן תְּלִמִּידִים לְהָאָרִיז"ל, וְכֵן הִתְמַשְּׁכוּ דְרָף הָאָרִיז"ל וְתְּלִמִּידוֹ - הַכֹּל עַל שֵׁם הָאָרִיז"ל.

עַד שָׁבָא אוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה בְּעֶצְמָהּ לְזֶה הָעוֹלָם, וְזֶהוּ רַבְּנּוֹ הַבְּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל - אֲשֶׁר הָיָה נִשְׁמַת מִשָּׁה פַּנ"ל, וְהוּא תִקַּן הָעוֹלָם וְכָל הַנְּשֻׁמוֹת מֵהָאָרִיז"ל וְאֵילָף (וְגַם הַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּזִמְן הָאָרִיז"ל שֶׁהֵיוּ נִדְחִים מִרְחוֹק שָׁלֹא יָבוֹאוּ לְהָאָרִיז"ל שְׁיִתְקַנְּם, תִּקְנָם הַבְּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל, כְּמוֹכָא בְּשִׁבְחֵי בְּעַל־שֵׁם־טוֹב), וְהִבִּיא

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

דָּרָךְ חֲדָשׁ דָּרָךְ הַחֲסִידוֹת בְּעוֹלָם. וּבּוֹדָאי רְאוּי לְקַרְא
 'רַבְּנוּ', כִּי הֵבִיא דָּרָךְ חֲדָשׁ לְהָעוֹלָם: דָּרָךְ עֲבוּדַת ה',
 וְעִנְיָן הַתְּפִלָּה וְאַהֲבַת חֲבֵרִים וְחֲסִידוֹת (בְּלִי תַעֲנִיתִים
 וְסִגּוּפִים כְּמוֹ בְּדוֹרוֹת הַקִּדְמוֹנִים).

וְאַחַר הַסְּתַלְקוֹת הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל עַד רַבְּנוּ ז"ל
 מִבְּרֶסֶלַב הַתְּנַהֵג הָעוֹלָם רַק בְּדָרָךְ הַבְּעַל-
 שֵׁם-טוֹב, וְכֻלָּם - כֹּל הַצְּדִיקִים - הֵם רַק תְּלַמִּידֵי
 הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב וְתְלַמִּידֵי תְלַמִּידָיו, וְהַכֹּל עַל-פִּי דָּרָךְ
 הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב, וְשׁוֹם אֶחָד לֹא הֵבִיא חֲדָשׁוֹת, רַק
 כֹּל אֶחָד כְּפִי שְׂזִכָּה לְהַשִּׁיג מִדָּרָךְ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב כִּן
 הַתְּנַהֵג בְּצַדְקָתוֹ וְתוֹרָתוֹ. (וּבְאַמַּת הַצְּדִיק ר' פִּנְחָס
 מְקַאֲרִיץ ז"ל אָמַר שְׁלֹא צְרִיכִים לִהְיוֹת רַבִּי וְחֲסִידִים, רַק
 שְׂיִקְרְאוּ בְּשֵׁם חֲבֵרִים וּלְדַבֵּר בִּיחָד בְּעֲבוּדַת ה', וְגַם
 הַמַּגִּיד הַגָּדוֹל מִמְּעֻזְרִיטֶשׁ ז"ל אָמַר שְׁמָה שְׂנַעֲשֶׂה רַבִּי
 הוּא עֹנֵשׁ לוֹ (נִדְמָה לִי מִפְּנֵי שְׂנֹסַע פְּעַם אַחַת בְּחַל
 הַמּוֹעֵד), וְכֵן אָנוּ רוֹאִים שֵׁישׁ הַרְבֵּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים
 מִתְּלַמִּידֵי בְּעַל-שֵׁם-טוֹב וְתְלַמִּידֵי תְלַמִּידָיו שְׂבָגְיָהֶם
 אַחֲרֵיהֶם לֹא נַעֲשׂוּ רַעֲבָעַס, כְּמוֹ רַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ, וְרַבִּי

התקשרות לצדיק האמת

סג

ר' זוסיא, והרב מברדיטשוב, והתולדות, והמוכיח, והרבי מלובלין, ושאר הרבה (וגם אלו שנעשו מזרעם, בודאי זה מחמת ענש - כמו שאמר המגיד על עצמו כנ"ל).

בּוּדַאי ראוי לתן כבוד ויקר וגדלה וחשיבות לכל תלמידי הבעל-שם-טוב ותלמידי תלמידי תלמידי, והכל כמו תלמידי תלמידי האריז"ל שנקראו גדולים, אבל הכל לגדלת רבם הבעל-שם-טוב ז"ל, שהוא הרבי - וכלם רק תלמידיו: מכתב ט.

והנה אחר שעזר ה' יתברך ושלח אור הגדול הבעל-שם-טוב ז"ל בעולם, אשר הוא ותלמידיו הקדושים - הנמשך קדשתם עד הנה: שנתרבה החסידות והאמונה בהשגחה פרטית, והבטחון והשמחה בה' יתברך - אשר יש הרבה לדבר בזה, חמל ה' יתברך על הדור השפל בתכלית השפלות כמונו, ומתוך האילן הקדוש הבעל-שם-טוב ז"ל יצא אילן פרות כאלו, הינו מיוצאי חלציו

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

הקדוש יצא רבנו ז"ל הנחל נובע מקור חכמה, שהוא אור כזה שעדין לא היה בעולם: שיכול להאיר לכל העולם מקצה אל קצה, ולהחיות כל העולם כלו מראש ועד סוף.

והוא הרחמן האמת, אשר גלה והודיע לנו עצם קדשת עצותיו הקדושות - איך נוכל לבוא ולהגיע גם אנו וגם כל העולם כלו להיות נעשים צדיקים גדולים גמורים, שזה אין אנו מוצאים אצל שום צדיק מבריאת העולם עד עכשו, צדיק שישפר לנו את דרכיו מה שעשה עד שהגיע למדרגותיו - שגם אנו נוכל לעשות כן ונוכל להיות צדיקים.

משום שבכל הספרים הקדושים מוצאים בעקר התעוררות: שצריך לחזור בתשובה, וצריך להיות איש כשר, וצריך להנצל מחטאים ולעבד את השם יתברך. אבל איך מגיעים לכך, ואיך זוכים לזה, ואיזה עצה אדם יכול לעשות נגד יצר הרע, ואם היצר הרע התחזק - איך יוצאים ממנו, ואם העבודת ה', הלמוד והתפלה, איננו הולך כראוי - איך להחיות

התקשרות לצדיק האמת

וּלְחִזֵּק עֲצָמוֹ, וְעֲצוֹת עַל הַכֹּל, זֶה רוֹאִים רַק אֶצְלֵי רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ, שְׁנוֹתָן לָנוּ כְּאֵלֶּה דְרָכִים לְעִבּוּדַת ה' - שְׁאֶפְלוּ הָאָדָם הַשֶּׁפֶל וְהַגְּרוּעַ בְּעוֹלָם שִׁילֵד בְּדְרָכִים אֵלוֹ, יוֹכֵל לִהְיוֹת צַדִּיק גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד מְאֹד שְׁאִין לְשַׁעַר.

וְנוֹתָן עֲצוֹת עַל כָּל דָּבָר וְהַתְּחַזְּקוֹת מִיְחָדָת עַל כָּל דָּבָר, שֶׁרַק אִם יִקְיָמוּ דְבָרָיו בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּלִי חֲכָמוֹת וּבְלַבּוּלִים - אֶפְשָׁר לָבוֹא לְמַדְרָגָה הַגְּבוּהָה בְּיֹתֵר בְּעוֹלָם.

רַק הַיִּצְרָה־רַע נוֹתָן לְעֲצָמוֹ עֲצָה: מַחְלֶקֶת וְהַתְּנַגְּדוֹת עַל רַבִּי קְדוֹשׁ כְּזֶה וְכֵאלוֹ סִפְרִים קְדוֹשִׁים, וְאֶפְלוּ אֲנָשָׁיו שֶׁכָּבַר כֵּן מֵאֲמִינִים בּוֹ, גַּם לָהֶם מְבַלְבֵּל הוּא אֶת הָרֵאשׁ שֶׁלֹּא לְקִיָּם עֲצוֹתָיו בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּשִׂמְחָה - שְׂזֶה הָעֶקֶר לְהַגִּיעַ לְכֹל טוֹב וְלִהְרַגִּישׁ אֶת הַדְּרָכִים הַקְּדוֹשִׁים כְּרָאוּי, שֶׁהָאֲנָשִׁים שֶׁקִּיָּמוּ אֶת דְּבוּרָיו בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּשִׂמְחָה - בְּדִיוֹק כְּפִי שְׂצוּהָ, זָכוּ לִהְיוֹת צַדִּיקִים גְּדוֹלִים - כְּמוֹ שְׁאָנוּ אֲכֹן יוֹדְעִים מֵהֶם, זְכוּתָם יִגֵּן עָלֵינוּ.

ועל-כל-פנים, יהיה מי שיהיה, מי שרק נוגע
בענין רבנו ושם רבנו נקרא
 עליו, כבר זוכה הוא, והרבה זוכה הוא, אפלו
 בעולם הזה אפשר לראות ולהרגיש: האדם בעצמו,
 ואנשים אחרים עליו, מה שמרויחים בכל רגע, מכל
 שכן לעולם הבא שהוא "עין לא ראתה"^(א), שאזי
 ירגישו בפרט את ההתקרבות לרבנו - שאין גדול
 מזה: מכתב יא.

ובענין הקשיות של כבודו, אינני מוכן מטרדתי פנ"ל,
ואף-על-פי-כן פטור בלא כלום אי אפשר.

הענין הוא כן, האמת הוא שהיו הרבה צדיקים
גדולים, וקדשם תמיד בכל דור ודור:
הנגלים והנסתרים, וצריך להאמין בהם וקדשם
ובספורי גדולות שלהם.. אבל יחידי הדורות, בחינת
נשמת משה, שעליהן נאמר "רבות בנות עשו חיל,
ואת עלית על כלנה", היו משה רבנו עליו השלום,

ורבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, והארז"ל, והבעל-שם-טוב ז"ל, ורבינו ז"ל - שאמר שממנו עד משיח לא יהיה חדשות, שמהם צדיקים כל ישראל וכל העולמות לקבל תקונם בשלמות.

והם כוללים כל נפשות ונשמות ישראל, כמובא בזהר שאף-על-פי שהיו צדיקים נוראים: אהרן ובצלאל וכו', ואף-על-פי-כן הכרחו לבוא למשה: "ויביאו המשכן אל משה", "ויקם משה את המשכן" - שיודע לעשות היחוד קדשא בריו הוא ושכינתה שיפא בשיפא⁽⁸⁾ [איבר באיבר], ועל כן בודאי אני צריך להאמין בכל צדיקים שבכל הדורות, ויהיו יקרים בעינינו, ולהשתמש בזכותם, ולהזכיר שמותם - שזה ענין אמירת שמות הצדיקים, לעורר קדשתם עלינו.

אבל לידע שעקר חיותנו ושרשינו הם הצדיקים הנ"ל, ובפרט לנו העקר הוא רבינו ז"ל - שהוא קרוב לדורותינו, והאש שלו תוקד עד ביאת

התקשרות לצדיק האמת

מכתבי שמואל

מְשִׁיחַ, וְכָל חַיּוֹת הָעוֹלָם תָּלוּי בּוֹ דִּיקָא, וְאֶפְלוּ שְׂאִינָם
 יוֹדְעִים מִמֶּנּוּ (וְאֶפְלוּ הַמִּתְנַגְדִּים עֲלָיו) מְקַבְּלִים חַיּוֹתָם
 מִמֶּנּוּ בְּהָעֵלָם.

וּבְיַדָּאִי הוּא פָּגַם לְהִתְקַרֵּב לְאִיזָה אִישׁ אַחַר (וּבִפְרָט
 שְׂפָעַת הַהֶסְתֶּרָה הוּא גָדוֹל כָּל כָּף - שְׂאִינָנוּ
 יוֹדְעִים מֵהַצְּדִיקִים שֶׁבִּדְוֹר הַזֶּה וְהֵם נִעְלָמִים מֵעֵינֵינוּ, כִּי
 אֵין לְשִׁטּוֹת אֵת עֲצֻמּוֹ שֶׁהַמְּפָרְסָמִים הֵם צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים,
 כִּי אֶף-עַל-פִּי שְׂיֵשׁ הַרְבֵּה כְּשֵׁרִים בְּיִשְׂרָאֵל, אָבֵל 'צְדִיק'
 הוּא עֲנֵן אַחַר לְגַמְרִי, וּבִפְרָט לְהַנְהִיג נַפְשׁוֹת - צְרִיף לִידַע
 יִירָשֶׁם וְקִלְקוּלָם וְתַקּוּנָם וְכוּ').

בְּאַמֶּת אָנִי צְרִיף לְהֶאֱמִין בְּהַטּוֹב שְׂיֵשׁ בְּכָל אִישׁ
 וּלְדוֹנוֹ לְכַף זְכוּת, וְלִמְצֹא טוֹב אֶפְלוּ בְּהַגְרוּעַ
 שֶׁבְּגְרוּעִים שְׂאִין גְרוּעַ מִמֶּנּוּ, אָבֵל לְהִתְקַרֵּב, וּבִפְרָט
 לְקַבֵּל מְרוֹתוֹ וְלִהְסַמִּיכוֹ לְרַבִּי, אֶפְלוּ קִצָּת דְּקִצָּת,
 כְּגוֹן לְאֹכֵל שִׁירִים אוֹ לִישֵׁב עַל שְׁלַחָנוֹ אוֹ לְשִׁמְעַ
 חֲדוּשָׁיו, בְּיַדָּאִי הוּא קִלְקוּל בְּאַמוּנַת וְהִתְקַשְׁרוֹת
 וְהִתְקַרְבוֹת לְהַרְבֵּי שְׁלָנוּ.

וּבְיַדָּאִי אֵינְנִי מְחִיב לְתַקּוּן הָעוֹלָם - לְרִצּוֹת לְכַף

התקשרות לצדיק האמת

שום איש אחר, אפלו בדברי פתוי ורצוי לאיזה איש (שבעולם) - שיתרחק מהם, כי כל זמן שאין בו הדעת בעצמו להבדיל בין שבת ליום טוב ובין שבת לחול לא יועיל לו הרצוי והפתוי, אדרבה יזיק לו - עד שיהיה מתנגד, ואז אפלו מה שיהיה יכול להרויח איזה דבר טוב מלמוד ספרי רבנו, יפסיד זאת, כי לא ירצה לקבל כלל.

וגם כל זמן שאין יודעים האמת מכרח להתקרב לכל מי שאני חושב שיקרבני לה' יתברך, כמובא בדברי רבנו ז"ל, ומוהרנ"ת ז"ל^(א), ובנחת השלחן^(ב), שמי שהוא במדבר ואינו יודע אימתי הוא שבת (הצדיק האמת בחינת שבת), יעשה לעצמו איזה יום שהוא לשבת, עד שיעזרנו ה' יתברך שיגיע לישוב וידע איזה יום הוא שבת. אבל ברוך ה' שאנחנו יודעים מתי שבת (מיהו הצדיק האמת) - אנחנו צריכים לכבד השבת, ולקשר ששת ימי החל לקדשת השבת.

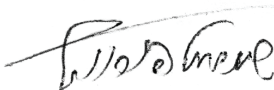
ומה שאחר הבעל-שם טוב ז"ל נעשו תלמידיו

(א) ליקוטי הלכות, שבת ה', יג. (ב) אורח-חיים, סימן שרמ.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

מכתבי שמואל

רַבִּיִּים וְהִנְהִיגוּ הָעוֹלָם, בּוֹדְאֵי הָיוּ צַדִּיקִים גְּדוֹלִים
 וְנוֹרָאִים, זְכוֹתָם יָגֵן עָלֵינוּ, וְהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ רַבָּם הַבַּעַל-
 שֵׁם-טוֹב ז"ל (כְּמוֹ שְׁאַנְחָנוּ צַרִּיכִין לִילֵף עֲכָשׁוּ בְּדֶרֶךְ
 רַבְּנוּ ז"ל - בְּהַתְּקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל), וְכָל אֶחָד הָיוּ לוֹ
 אֲנָשִׁים שְׁשֵׁיכּוּ לוֹ וְשִׁיכּוֹל לְתַקְנָם, אָבֵל הַכֹּל בְּכַח
 הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל, אָבֵל מֵעַת שְׁנַתְּגִלָּה דֶרֶךְ רַבְּנוּ
 ז"ל אֵין לָנוּ דֶרֶךְ אַחֵר אֲלָא דֶרְכוֹ וְעִנְיָנוּ, וְהוּא נִקְרָא
 הַצַּדִּיק שְׁבַדּוֹר הַזֶּה, וְכָל תְּקוּנָנוּ תְּלוּי אֵף בּוֹ, כִּי הוּא
 כָּבֵד הַכִּין רְפוּאוֹת לְמַחְלוֹת שְׁנַתְּחַדְּשׁוּ בְּדוֹר הַזֶּה
 דִּיקָא, וְעַל-כֵּן אֵין רְפוּאָתָנוּ אֲלָא עַל יְדוֹ:

מכתב כא.

מעשה מרב ובן יחיד

(מתוך ספר ספורי מעשיות משנים קדמוניות)

מעשה ברב אחד שלא היה לו בנים. אחר-כך היה לו בן יחיד וגדל אותו והשיא אותו, והיה יושב בעליה ולמד בדרך אצל הגבירים, והיה לומד ומתפלל תמיד, רק שהיה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון, ואינו יודע מהו, ולא היה מרגיש טעם בלמודו ובתפלתו. וספר לפני שני אנשים בני הנעורים, ונתנו לו עצה שיסע לאותו צדיק. ואותו בן הנ"ל עשה מצוה שפא על-ידה לבחינת מאור הקטן. והלך אותו הבן יחיד וספר לאביו, באשר שאינו מרגיש טעם בעבודתו כנ"ל וחסר לו, ואינו יודע מהו. בכך הוא רוצה לנסע לאותו צדיק. והשיב לו אביו: איך אתה בא לנסע אליו? הלא אתה למדן יותר ממנו ומיחס יותר ממנו, לא נאה לך לנסע אליו, כלך מדרך זו, עד שמנע אותו לנסע. וחזר

הַתְּקַשְׁרוּת לְעַדִּיק הָאֵמֶת

מֵרֵב וּבֶן יַחִיד

לְלַמּוּדוֹ וְשׁוֹב הַרְגִּישׁ חֶסְרוֹן, כִּנ"ל, וְהִתְיַעֵץ שׁוֹב עִם
 אוֹתָן הָאֲנָשִׁים הַנ"ל, וַיַּעֲצוּ אוֹתוֹ כְּמִקְדָּם לְנִסְעַ
 לְהַצְדִּיק, וְשׁוֹב הַלֵּךְ לְאָבִיו, וְהִטָּה אוֹתוֹ אָבִיו וּמִנַּע
 אוֹתוֹ כִּנ"ל. וְכֵן הָיָה כִּמָּה פְּעָמִים. וְהִבֵּן הַנ"ל הָיָה
 מְרַגֵּישׁ שְׁחָסֵר לוֹ, וְהָיָה מְתַנַּעֵנֵעַ מְאֹד לְמִלְאוֹת
 חֶסְרוֹנוֹ, וְלֹא יָדַע מֵהוּ, כִּנ"ל, וּבָא עוֹד לְאָבִיו וְהִפְצִיר
 בוֹ, עַד שֶׁהִכְרַח אָבִיו לְנִסְעַ עִמּוֹ, כִּי לֹא רָצָה לְהִנִּיחַ
 אוֹתוֹ לְנִסְעַ לְבַדּוֹ, מִחֲמַת שֶׁהָיָה בֶּן יַחִיד. וְאָמַר לוֹ
 אָבִיו: הֲלֹא תִרְאֶה שְׂאִסַּע עִמָּךְ, וְאִרְאֶה לְךָ שְׂאִין בוֹ
 מִמֶּשׁ. וְאָסְרוּ הַמְּרַכְּבָה וְנִסְעוּ. אָמַר לוֹ אָבִיו: בָּזָה
 אֲנִיסָה: אִם יִתְנַהֵג כְּסֹדֵר, הוּא מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִם לֹא
 – אֵינּוּ מִן הַשָּׁמַיִם, וְנִחְזֹר. וְנִסְעוּ וּבָאוּ אֶל גִּשְׁרֵי קָטָן,
 וְנָפְלָ סוּם אֶחָד, וְהַמְּרַכְּבָה נִתְהַפְּכָה וְכַמְעַט נִטְבְּעוּ.
 אָמַר לוֹ אָבִיו: רְאֵה שְׂאִינוֹ מְתַנַּהֵג כְּסֹדֵר, וְאִין
 הַנְּסִיעָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְחִזְרוּ. וְחִזְרוּ הִבֵּן לְלַמּוּדוֹ, וְשׁוֹב
 רָאָה הַחֶסְרוֹן שְׁחָסֵר לוֹ וְאֵינּוּ יוֹדַע. וְחִזְרוּ וְהִפְצִיר
 בְּאָבִיו כִּנ"ל, וְהִכְרַח לְנִסְעַ עִמּוֹ שְׁנִית, וְכִשְׁנִסְעוּ
 הָעַמִּיד אָבִיו הַנְּסִיּוֹן כְּבְרָאשׁוֹנָה אִם יִתְנַהֵג כְּסֹדֵר.

התקשרות לצדיק האמת

עג

וְנִדְמָן כְּשֶׁהָיוּ נוֹסְעִים וְנִשְׁכְּרוּ שְׁנֵי הַיְדוּת (שְׁקוֹרִין אַקְסִין), וְאָמַר לוֹ אָבִיו: רֵאָה שְׂאִינוּ מִתְנַהֵג לָנוּ לְנִסְעָה, כִּי הָאֵם זֶה דֶּרֶךְ הַטְּבַע, שִׁישְׁתַּכְּרוּ שְׁנֵי הָאֻקְסִין? וְכַמָּה פְּעָמִים שָׁנְסְעוּ עִם הַמְּרַכְּבָה הַזֹּאת, וְלֹא נִדְמָן כְּזֹאת. וְחִזְרוּ. וְחִזַּר הַבֵּן הַגָּל לְדַרְכּוֹ, כַּנִּל (הֵינִי לְלַמּוּדוֹ וְכוּ', כַּנִּל), וְשׁוֹב הַרְגִישׁ הַחֲסָרוֹן, כַּנִּל, וְהָאֲנָשִׁים יַעֲצוּ אוֹתוֹ לְנִסְעָה. וְחִזַּר לְאָבִיו וְהַפְּצִיר אוֹתוֹ, כַּנִּל, וְהִכְרַח לְנִסְעָה עִמוֹ עוֹד. וְאָמַר לוֹ הַבֵּן שְׁלֹא נַעֲמַד עוֹד עַל נִסְיוֹן כְּזֶה, כִּי זֶה דֶּרֶךְ הַטְּבַע, שְׁנוֹפֵל סוּם לְפַעְעָמִים, אוֹ שְׁנִשְׁתַּכְּרִין הָאֻקְסִין, אִם לֹא שְׂיִהְיֶה אִיזָה דְבַר מְרַגֵּשׁ מְאֹד. וְנִסְעוּ וּבָאוּ לְקַרְעֻטְשָׁמַע (אַכְסִינְיָה) לְלוֹן, וּמִצְאוּ שֵׁם סוֹחֵר, וְהִתְחִילוּ לְסַפֵּר עִמוֹ כְּדֶרֶךְ הַסּוֹחֲרִים, וְלֹא גָלוּ לוֹ שֶׁהֵם נוֹסְעִים לְשֵׁם, כִּי הָרַב הָיָה מִתְבַּיֵּשׁ בְּעַצְמוֹ לֹאמַר שְׁנוֹסְעָה לְאוֹתוֹ הַצְּדִיק, וְהָיוּ מְדַבְּרִים מֵעַסְקֵי הָעוֹלָם, עַד שֶׁבְּסִבּוֹב הַדְּבָרִים הִגִּיעוּ לְסַפֵּר מִצְדִּיקִים, הֵיכֵן נִמְצְאוּ צְדִיקִים, וְסַפֵּר לָהֶם שֵׁשׁ נִמְצְאוּ צְדִיקִים, וְשֵׁם, וְשֵׁם, וְהִתְחִילוּ הֵם לְדַבֵּר מִהַצְּדִיק שְׁנִסְעוּ אֵלָיו.

השיב להם: זה? (בלשון תמוה) הלא קל הוא, כי אני
 נוסע עכשו ממנו, ואני הייתי שם, שהיה עובר
 עברה. ענה אביו ואמר לבנו: הראית בני, מה שזה
 הסוחר מספר לפי תמו, והלא הוא נוסע משם. וחזרו
 לביתם. ונפטר אותו הבן, ובא בחלום להרב הנ"ל
 אביו, וראה אותו שהיה עומד בכעס גדול ושאל
 אותו: למה אתה בכעס כל-כך? והשיב לו שישע
 לאותו הצדיק הנ"ל (שרצה לנסע עם בנו אליו, כנ"ל),
 והוא יגיד לך על מה אני בכעס. והקיץ, ואמר
 שמקרה הוא. אחר-כך חלם לו עוד כנ"ל, ואמר
 שהוא גם-כן חלום שוא, וכן עד שלש פעמים. והבין:
 הלא דבר הוא. ונסע לשם. ופגע בהדרך את הסוחר
 שפגע מקדם, בעת שנסע עם בנו, והכיר אותו ואמר
 לו: הלא אתה הוא שראיתך באותו הקרעטשמע?
 והשיב לו: בודאי ראית אותי. ופתח פיו ואמר לו:
 אם תרצה, אהיה בולע אותך. אמר לו: מה אתה
 מדבר? השיב לו: זכור אתה, כשנסעת עם בןך,
 ובתחלה נפל סוס על הגשר וחזרת, אחר-כך נשברו

התקשרות לצדיק האמת

עה

האקסין, אחר-כך פגעת בי, ואמרתי לך שהוא קל, ומאחר שפטרתי אותו, את בנך, עכשו אתה רשאי לנסע, כי הוא היה בחינת מאור הקטן, והצדיק הנ"ל הוא בחינת מאור הגדול, ואם היו מתועדים יחד, היה בא משיח; וכיון שפטרתי אותו, אתה רשאי לנסע. ובתוך דבריו נעלם, ולא היה לו עם מי לדבר. ונסע הרב אל הצדיק וצעק: חבל, חבל, חבל על דאבדין ולא משתכחין. השם יתברך ישיב נדחינו בקרוב, אמן.

וזה הסוחר הנ"ל היה הסמ"ך-מ"ם בעצמו (שנדמה לסוחר והטעה אותם, ואחר-כך בשפגע שנית בהרב הנ"ל, התגרה עמו הוא בעצמו על אשר שמע לעצתו, כי בן דרכו, כידוע) השם יתברך יצילנו.

מבאר ומוכן מתחלת זה הספור כי לא מבעיא מי שאינו עוסק בתפלה ורחוק לגמרי מעבודת ה' הוא צריך בודאי להשתדל לבוא ולהתקרב להצדיק האמת,

כי בודאי יתעורר על ידו לתשובה שלמה, אך אפלו מי שעוסק בעבודת ה' ולומד ומתפלל תמיד, אף-על-פי-כן להרגיש טעם בעבודתו ולעבד את ה' בשמחה ושתיה עבודתו שלמה בלי שום חסרון, הוא רק על-ידי התקרבות להצדיק האמת, כמבאר במקומות הרבה בדבריו ז"ל. ועין במאמר 'אמור אל הפהנים'⁽⁸⁾ מבאר שכל בחינת עבודת התפלה הוא בחינת מאור הקטן, על-פני צריכין לקשר אותה ולהביא אותה אל הצדיק האמת שהוא בחינת משה בחינת מאור הגדול, בכדי להאיר בה ולהשלימה, שזה בחינת להזהיר גדולים על הקטנים..

כל זמן שאין האדם זוכה להתקרב באמת אל הצדיק האמת, אזי אף-על-פי שלומד ומתפלל תמיד, אף-על-פי-כן אינו זוכה להרגיש טעם אמתי בלמודו ותפלתו, ואם היה משים אל לבו היטב היה מרגיש בעצמו שחסר לו איזה חסרון ואינו יודע מה, (ובאמת החסרון הוא מצד שלא זכה להתקרב לצדיק אמתי שיאיר לו האמת). ואשרי למי שזוכה להתקרב להצדיק האמת בעולם הזה בחיים חיותו כי הבעל דבר מניח את עצמו על זה מאד למנוע את האדם מזה כל ימי חייו חס ושלום, מאחר שעקר

התקשרות לצדיק האמת

שְׁלָמוֹת קִדְשֵׁת יִהְיוּ תְּלוּי בָּזֶה. וְלִפְעָמִים יֵשׁ אָדָם שְׁעוֹשֶׂה מִצְוָה בְּזֹאת שֶׁבָּא עַל-יְדֵי-זֶה לְבַחֲנֵת מְאוֹר הַקֶּטָן, וְאֵלְמִלֵּי הָיָה הָאָדָם הַזֶּה זֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵתִי שֶׁהוּא בַּחֲנִיַּת מְאוֹר הַגָּדוֹל, כְּכֹר הָיָה בָּא מְשִׁיחַ וְהָיָה תִּקּוֹן הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת, וְהָאָדָם הַזֶּה אָף שֵׁיִשׁ לוֹ גְּעִיגוּעִים וְכִסּוּפִים גְּדוֹלִים מִסְתַּמָּא לְהִתְקַרֵּב לְזֶה הַצַּדִּיק, אֲךָ הַבֶּעַל דְּכָר מִתְגַּרֵּה בָּזֶה הָאָדָם בְּיוֹתֵר וּמְזַמֵּן לוֹ מְנִיעוֹת רַבּוֹת אַחֲרוֹת בְּכָל פַּעַם, בְּפִרְט מְנִיעַת הַמַּח. וְעַקֵּר הַמְּנִיעָה עַל-יְדֵי שְׁמֵת־לִבַּשׁ הַס"ם עֲצָמוֹ בְּאִיזָה חוֹלְקִים וּבוֹדִים הַדּוֹבְרִים עַל הַצַּדִּיק עֵתֵק וְכוּ', עַל-פֶּן צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁיִזְכֶּה לְשַׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְלְהִתְקַרֵּב בְּאֱמֵת לְהַצַּדִּיק הָאֱמֵת: רַמְזֵי הַמַּעֲשִׂוֹת,

הרב ממשערין.

לְקַט תְּפִלוֹת

רְבוֹנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת, אֲשֶׁר נִטְעַתָּ
 בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צַדִּיקֵי אֱמֶת.
 הוֹשִׁיעֵנו וְרַחֲמֵנו בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְזַכְּנוּ לְהִתְקַרֵּב
 לְצַדִּיקֵי אֱמֶת לְקַבֵּל מֵהֶם עֲצוֹת אֱמֶתִיּוֹת וְלֹא נִסּוּר
 מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וְשְׂמֹאל, רַק נִזְכֶּה לִילָךְ בְּדַרְךְ עֲצַתְךָ
 הָאֱמֶתִית, וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְתִצִּיל אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל
 חֲבֵרְתָנוּ וְאֵת כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מֵעֲצַת רְשָׁעִים
 שֶׁהֵם עֲצַת הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי, וְלֹא נִטָּה אֶזֶן לְדְבָרֵיהֶם
 כָּלֵל, וְלֹא נֹאכָה וְלֹא נִשְׁמַע לָהֶם, וְלֹא יִכְנָסוּ דְבָרֵיהֶם
 וְעֲצַתְךָ בְּלִבֵּנוּ כָּלֵל. וְתִבְדִּילֵנוּ מִן הַתּוֹעִים, וְלֹא יִהְיֶה
 לָהֶם שׂוֹם כַּח לְהַטְעוֹת אוֹתָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם בְּעֲצוֹת
 רָעוֹת שְׁלָהֶם, וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה. וְהִצִּילֵנוּ
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִיַּנִּי שֶׁקֶר וְטָעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְלֹא
 גִלְךָ אַחַר עֲצוֹת רָעוֹת שֶׁל אֱלוֹ הַמַּחְפִּים אֶת הַשֶּׁקֶר
 בְּאֱמֶת, וּמֵהַפְּכִים דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים, וְאוֹמְרִים לְרַע

התקשרות לצדיק האמת

עט

טוב ולטוב רע, ומונעים את ישראל מדרך האמת והנכון, על-ידי עצותם המהפכות מן האמת, את אשר החמרת הקלו, ואת אשר הקלת החמירו, את אשר רחקת הם מקרבים, ואשר קרבת הם מרחקים. ויש מהם אשר טעו בעצמן, ואינם יודעים בעצמם את האמת לאמתו, והם מדברים לפי תמם, ועצתם הפוכה ומזקת לנו מאד לעבודתך. רבונו-של-עולם, אתה ידעת האמת, ולפניך נגלו כל תעלומות, אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. קומה בעזרתנו והצל אותנו מהם, שלא ידבקו ויכנסו דבריהם בלבנו כלל, לא מהם ולא מהמונם ולא מהמהם. גדול העצה ורב העלילה, זכנו ברחמיך הרבים שיתגלו לנו צדיקי האמת, ונזכה להתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם עצות נכונות וברורות וישרות, עצות טובות הנמשכים מתרי"ג עטין דאורייתא, שנוזכה לקבל אור האמת על-ידי עצתם האמתית. ועל-ידי-זה נזכה לאמונה שלמה באמת

לעולם ועד: לקוטי תפילות ח"א, ז.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת

לקט תפילות

אָנָּה יְהוָה, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֹךְ, וּמֵלֵא בְקִשְׁתֵּינוּ
 בְּרַחֲמִים, שְׁנֹזְכָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וַחֲסָדֶיךָ
 הָעֲצוּמִים, לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק הָאֵמֶת שְׁבַדוֹר הַזֶּה, שְׁיֵשׁ
 לוֹ כַּחַ הַזֶּה וְדַעַת הַזֶּה, שְׁיִוָּכַל לְקַבֵּץ נַפְשׁוֹתֵינוּ
 וְלַהֲעֲלוֹת אוֹתָם וְלַגְרוֹם עַל יָדָם יַחֲוֹד קוֹדֶשׁא בְּרִיד
 הוּא וּשְׁכִינְתֵּיהָ, וְלַחֲדוֹשֵׁם לְטוֹבָה בְּבַחֲיַנֵּת עֲבוּר,
 וְלַהֲמַשִּׁיךְ לָנוּ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֲמִתִּיִּים. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ
 מְרִירוֹת נַפְשֵׁי וּפְזוּר נַפְשֵׁי, כִּי נַפְשֵׁי מָרָה לִי מְאֹד
 מְאֹד, עַד אֲשֶׁר כָּשַׁל כַּח הַסֶּבֶל וְאִי אֶפְשָׁר לְסַבּוֹל
 עוֹד כָּלֵל פְּזוּר נַפְשֵׁי וּמְרִירוֹת נַפְשֵׁי הַמְּפֹזֶרֶת בְּפְזוּר
 גָּדוֹל וּבְמְרִירוֹת עֲצוּם מְאֹד, כְּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ עֲצֹם
 מְרִירוֹתַי. וְאִין מִי שְׁיַעֲמוֹד בְּעַדִּי לְהִיּוֹת בְּעֲזָרִי
 לְהוֹשִׁיעַנִי וְלַהֲצִילַנִי מִן הַפְּזוּר הַגָּדוֹל וְהַמְּרִירוֹת שֶׁל
 נַפְשֵׁי הָאֲמֻלָּה מְאֹד, כִּי אִם הַצַּדִּיקִי אֵמֶת שְׁיֵשׁ לָהֶם
 כַּח וְדַעַת לְקַבֵּץ גַּם פְּזוּר נַפְשֵׁי, וְלִלְקַט וְלַהֲעֲלוֹת גַּם
 הַנְּפָשׁוֹת וְהַרְצוֹנוֹת הָרְעִים וְהַמְּרִים שְׁיֵשׁ לִי, לְבַרְרָם
 וְלַהֲעֲלוֹתָם עִם כָּל הַרְצוֹנוֹת וְהַנְּפָשׁוֹת הַטּוֹבוֹת

התקשרות לצדיק האמת

פא

שִׁימָצֵא בִּי, לְלִקְטָם וּלְקַבְּצָם וּלְהַעֲלוֹתָם כְּלָם יַחַד
וּלְחַדְשָׁם לְטוֹבָה, לְהַאִיר אֹר חֲדָשׁ עַל נַפְשֵׁי הַמִּנְחָת
בְּחֶשֶׁךְ גָּדוֹל, וַיִּשְׁבִּיעַ בְּצַחְצָחוֹת נַפְשֵׁי, וּנְפִשֵׁי הָרַעְבָּה
יִמְלֵא טוֹב, וַיַּחֲדֵשׁ כִּנְשֹׁר נְעוּרָי. וְתַהֲיֶה נַפְשֵׁי נְכַלְלֶת
עִם נַפְשׁוֹת כָּל חֲבֵרְתֵינוּ וְנַפְשׁוֹת כָּל עַמּוּד בֵּית
יִשְׂרָאֵל, וַיּוֹכְלֵנוּ כָּל הַנַּפְשׁוֹת יַחַד גְּדוּלוֹת עִם קְטַנּוֹת..

וְחַנּוּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֻזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיק
הָאֱמֶת שְׂבִדוֹר הַזֶּה, וְאֻזְכָּה לְשִׁמְעַ מִפִּי
הַקְּדוֹשׁ בְּעֲצֻמוֹ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים, אֲשֶׁר הוּא זוֹכָה
עַל-יְדֵי מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים לְשִׁמְעַ מִפִּיךָ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי
יְרֵאתְךָ הַקְּדוּשָׁה יְרָאָה עֲלָאָה יְרֵאת הַרוּמָמוֹת.
וְאֻזְכָּה לְשִׁמְעַ הַדְּבֹר הַקְּדוֹשׁ מִפִּי הַצַּדִּיק הָאֱמֶת
בְּאֵימָה וּבִירְאָה גְּדוּלָה: שם, יט.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ צְפוֹן לְבָבִי וְעֵצָם שְׂרָשׁ נִקְדַּתִּי הַטּוֹבָה,
אֲשֶׁר בְּאֱמֶת לְאֱמָתוֹ יֵשׁ בִּי שְׂרָשׁ נִקְדָּה טוֹבָה
וּקְדוּשָׁה וְטְהוּרָה, כִּי אֲנִי מְזַרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִשְׁמַתִּי
מִשְׂרֵשֶׁת בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק הָאֱמֶתִי שֶׁהוּא שְׂרָשׁ כְּלָלִיּוֹת

הַתְּקַשְׁרוּת לְעַדִּיק הָאֲמֵת

לְקַט תְּפִלוֹת

נִשְׁמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. עַל-כֵּן בְּאֲמַת לְאֲמַתוֹ בְּפְנִימִיּוֹת
 שָׂרַשׁ נִקְדְּתֵי הַטּוֹבָה, אֲנִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ בְּאֲמַת וּבְלֵב
 שָׁלֵם, שֶׁתַּחֲחוּס עָלַי וּתְרַחֵם עָלַי וּתְחַנְּנֵנִי מֵאוֹצֵר מִתְּנַת
 חֲנָם, וּתְעַזְרֵנִי לְהִסִּיר מִמֶּנִּי עֲרַלְת לְבִי וּשְׁבִירַת לְבִי
 וְחִרְפַת לְבִי. וְאַזְכֶּה לְהַטּוֹת לְכַבִּי אֵלֶיךָ בְּאֲמַת
 לְאֲמַתוֹ, וּלְשִׁבֵר וּלְכַטֵּל מִלְבִּי כָּל הַתְּאוּוֹת רְעוֹת
 וּמַדּוֹת רְעוֹת וְעַקְמִימִיּוֹת שֶׁבְּלֵב וְרַע הַלֵּב. וּתְחַזִּירֵנִי
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֲמַת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְאַזְכֶּה
 מִהֲרָה לְלֵב טָהוֹר, לְלֵב טוֹב, לְלֵב קְדוֹשׁ, לְלֵב שָׁלֵם,
 כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב: שֵׁם, לַה.

וְעַזְרֵנִי וְזַכְּנֵנִי לְכַרֵּחַ מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית הָאֲמֵת,
 וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כְּבוֹד דְּקִדְשָׁה לְמַעַן שִׂמְךָ
 בְּאֲמַת, כְּבוֹד הַנְּמֻשֶׁךְ מֵהַצְּדִיק הָאֲמֵת שִׂישׁ לוֹ כַּח
 הַמוֹשֶׁךְ, אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְּשָׁכֵן תָּמִיד, וְאַצְלוֹ
 שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֲמֵת דְּקִדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל זַקְנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְרֵאשִׁיּוֹ וְשׁוֹטְרָיו וְשׁוֹפְטָיו מְקַטְּנִים וְעַד גְּדוֹל
 כָּלֵם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מִמֶּנּוּ. וְזַכְּנֵנוּ לְכְבוֹד

התקשרות לצדיק האמת

פג

דְּקִדְשָׁה בְּזֶה אֲשֶׁר עַל-יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ
 כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם
 כְּלוֹ בְּכְבוֹדְךָ מְהֵרָה, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ: שם, ע.

וְעֲזֹרְנִי וְזַפְנֵי אוֹתִי וְאֵת זֹרְעֵי וְאֵת כָּל זֶרַע בֵּית-
 יִשְׂרָאֵל, שְׁנוֹזְכָה שְׂיִהְיֶה לָנוּ מְסִירַת נַפְשׁ

בְּאֵמֶת, לְמִסֵּר גּוֹפְנוֹ וְנַפְשׁוֹ וּמְאֵדוֹ בְּשִׁבִיל לְהִתְקַרֵּב
 לְהַצְדִּיק הָאֵמֶת, בְּאִפְנֵי שְׁנוֹזְכָה לִינֵק וְלִשְׂאֵב וְלִקְבֵּל
 חֲכָמָה מִחֲכָמָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה. וְתִמְהַר הַגְּאֻלָּה בְּכָל־
 וּבְפָרֵט. וְתָבִיא אוֹתָנוּ מְהֵרָה לְאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ
 הַקְּדוֹשָׁה, אֶרֶץ הַחַיִּים, מְקוֹם הָאֱמוּנָה, כְּלָלִיּוֹת
 הַקְּדוֹשָׁה, כִּי כָּבֵד הִגִּיעַ הָעֵת וְהָעוֹנָה שְׂתוּשִׁיעַ לְעַמּוֹךְ
 יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם לֹא עֲבָשׂוּ אֵימָתִי, כִּי כָּבֵד אָרְךְ עָלֵינוּ
 הַגְּלוּת מְאֹד מְאֹד בְּגוֹף וְנַפְשׁ בְּגִשְׁמֵי וְרוּחֵנוּ בְּכָל־
 וּבְפָרֵט: שם, פו.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים הָאֵמֶת, שְׂתַרְחֵם
 עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְתַחֲוֹם וְתַחְמַל עָלַי בְּעֵצָם
 חֲמֻלָתְךָ, יִהְיוּ וְיִכְמְרוּ מֵעִיד וְרַחֲמֶיךָ עָלַי, וְתִפְקַח אֶת

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיק הָאֲמֵת

לְקַט תְּפִלוֹת

עֵינַי מִהֲרָה שְׁאוּזְכָּה לְרֹאוֹת וְלִידַע אֶת הַצַּדִּיק הָאֲמֵת
 אֲשֶׁר כָּל אַבְרוֹתָי הֵם אֶצְלוֹ, וְאוּזְכָּה לְשַׁבֵּר כָּל
 הַמְּנִיעוֹת וְלַהֲתַקְרֵב אֵלָיו מִהֲרָה. וּבְרַחֲמֶיךָ תְּסִיעֵנִי
 שְׁאוּזְכָּה לְהַתְנַגֵּעַ וְלַטְרַח וְלַהֲשַׁתְּדֵל בְּכָל כַּחַי כָּל יְמֵי
 לַחֲפֵשׁ וְלִבְקֹשׁ אֶצְלוֹ אַחַר כָּל אַבְרוֹתָי שְׁאִבְרַתִּי
 מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַד אֲשֶׁר אוּזְכָּה לְמוֹצֵאם בְּחַיֵּי
 מִהֲרָה, בְּאִפְנֵי שְׁאוּזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמֵת לְהַכִּיר
 אוֹתְךָ וְלַהֲתַקְרֵב אֵלֶיךָ וְלַהֲתַדְבֵּק בְּךָ בְּאֲמֵת. וְתִשְׁמְרֵנִי
 וְתִצִּילֵנִי מֵעַתָּה שְׁלֵא אוּבַד עוֹד שׁוֹם אֲבָדָה כָּלֵל
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֹךְ, חֲמַל עַל
 תְּפִלַּת הָעֲרֵעֵר כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, פָּנָה אֶל
 תְּפִלַּת הָעֲרֵעֵר וְלֹא בִזָּה אֶת תְּפִלָּתָם. וּכְתִיב, כִּי לֹא
 בִזָּה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנֹת עֲנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ
 וּבִשְׁוֵעוֹ אֵלָיו שָׁמַע. תּוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים שְׁבַע שְׂמַחוֹת
 אֶת פְּנִיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי
 וְהִגִּיזוּן לְבִי לְפָנֶיךָ יִהְיֶה צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן וְאָמֵן: שֵׁם, קבו.

אומן

לְעַנְיֵן הַעֲלַמַת הָאוֹר הַגְּדוֹל וְהַנְּפִלָא שֶׁל אַדְמו"ר ז"ל, אֲשֶׁר חֲדוּשׁ כְּמוֹהוּ עֲדִין לֹא הָיָה אֶפְלוּ בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדְמוֹם, בְּאֲשֶׁר נִשְׁמַע מִפִּי הַקְּדוּשׁ שְׁאָמַר כֵּן בְּפִרוּשׁ, וְלִסּוֹף הוּא נֶעְלַם כָּל-כָּךְ בְּתַכְלִית הַהֲעֲלָמָה וְהַכְּסוּי עַד אֲשֶׁר רוּב הָעוֹלָם אֵינָם זוֹכִים לָבוֹא עַל קַבְרוֹ הַקְּדוּשׁ, אֲשֶׁר זֶה כָּל תְּקוּנָם לְנִצּוּחַ. יֵשׁ לְמִצּוֹא רָמֵז עַל זֶה מִדְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים שְׁאָמַר כִּי כָּל עֶסְקוֹ הוּא רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה ("גָּאֵר מִיֵּין זַאךְ אִיז רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה"). וְעַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה כְּתִיב^(א): "בַּכֶּסֶה לְיוֹם חֲגִנּוּ" כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ חַז"ל^(ב). וְעַל-כֵּן אִזְרוּ הַגְּדוֹל וְהַנְּפִלָא נֶעְלַם וּמְכֻסָּה כָּל-כָּךְ גַּם-כֵּן מְאֹד עַד שֶׁכָּל בְּנֵי הָעוֹלָם אֵינָם זוֹכִים לָבוֹא עַל קַבְרוֹ לְהַתְּפַלֵּל שָׁם. וְכִמוֹ שְׁאָמְרוּ חַז"ל: "מִפְּנֵי מָה נִסְתַּתֵּר קַבְרוֹ שֶׁל מִשָּׁה רַבֵּנוּ מִן הָעוֹלָם וְכוּ"^(ג). נִמְצָא, כִּי לֹא יָדַע אִישׁ

(א) תהילים פא. (ב) ראש־השנה ת. (ג) סוטה יג.

הַתְּקַשְׁרוּת לְעֵדִיק הָאֵמֶת

אומן

קְבוּרַת מֹשֶׁה לְמַעַן לֹא יוּכְלוּ לָבוֹא עַל קְבָרוֹ לְהִתְפַּלֵּל
 שָׁם, וְכֵן קָבַר הָאֲדָמוֹ"ר ז"ל נִסְתַּתֵּר גַּם-כֵּן מִן הָעוֹלָם
 עַל-יְדֵי גִדְל הַמַּחְלָקֶת אַף שְׂיֻדְעִים מְקוּם קְבוּרָתוֹ,
 לְמַעַן לֹא יוּכְלוּ גַם-כֵּן לָבוֹא לְשָׁם לְהִתְפַּלֵּל שָׁם.

יְהִי רְצוֹן שְׂפִיתֵינֶגְלָה הָאֵמֶת בְּעוֹלָם וַיִּתְפַּרְסֵם
 קְדוּשָׁתוֹ בְּעוֹלָם וְאִז תָּבוֹא הַגְּאוּלָּה בְּמַתְרָה
 בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

מתוך הקדמה לחיי מוהר"ן
 מכתב-יד רבי אלתר טפליקער.

תִּקּוּן הַכֶּלֶלִי

הוא תִּקּוּן הַבְּרִית (במבאר בלקוטי מוהר"ן ח"א כט
אות ד). והוא תִּקּוּן לְמִקְרָה לִילָה חֵם וְשָׁלוֹם,
לוֹמֵר יֵאלֹהֵי הַעֲשֶׂרָה מְזֻמְרֵי תְהִלִּים בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם שֶׁקָּרָה לוֹ.

הוֹצִיאוּ מֵהַהֶעָלֶם אֶל הַגְּלוּי, אֲדוּיְנֵנו מוֹרְנו
וְרַבְּנֵנו הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם, נַחַל נוֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנֵנו נַחֲמָן בֶּן פִּינְאָ בֶּן שְׁמֻחָה,
נַחַח נַחֲמָן מֵאוּמָן זְכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ
לְבָרְכָהּ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן:

הבטחת רפנו וזכרוננו לברכה

אמר: שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו, מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה לצדקה בעבורו, אפלו אם גדלו ועצמו עונותיו וחסריו מאד מאד חס ושלום, אזי אתאמין ואשתדל לארך ולרחב להושיעו ולתקנו וכו'. ואני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד. ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: טז, לב, מא, מב, נט, עז, צ, קה, קלז, קנ, כַּאֲשֶׁר כָּבַר נִדְפָסוּ כַּמָּה פְּעָמִים:

יהי רצון קדם אמירת תהלים

(בשבת ויו"ט אין אומרים אותו)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר בך עבדו וכוזרעו אחריו, והבוחר בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא, כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו זכותו יגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי תהלים, וזכות תבותיהם ואותיותיהם, ונקודותיהם וטעמיהם, והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, לכפר פשעינו ועונותינו וחסאתינו, ולומר עריצים ולהכרית כל החוחים והקוצים הסוככים את השושנה העליונה, ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואהבה ורעות, ומשם ימשך לנו שפע לגפש רוח ונשמה למהרנו מעונותינו

תקון הפללי

פט

וְלִסְלַח חַטֹּאתֵינוּ וְלִכְפֹּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׂאֵמֵר
מִזְמוּרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁנֵּאמַר, גַּם יְהוָה הַעֲבִיר חַטֹּאתֶיךָ לֹא
תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קָדֵם וְזָמַנְנוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ
בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה בְּאִפְּן שְׁנוֹכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וְזִכּוֹת
דָּוִד הַמְּלִיךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֵדְנוּ, שֶׁתִּאָרִיךְ אִפְּךָ עַד
שׁוֹבְנוּ יֵאָלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאֲצֵר מִתְּנֵת חַנּוּם חַיְנוּ,
כְּדַכְתִּיב, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּכְשֶׁם
שְׂאֵנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּדְ נֹזֶכֶה לֹאמֹר לְפָנֶיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל-יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים
תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּת הַשָּׁרוֹן וְלִשִׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת וְרִנָּן, כְּבוֹד
הַלְּבָנוֹן נִתֵּן לָהּ, הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן
סְלָה:

טוב לומר זאת לפני העשרה מזמורים

תְּרִינֵי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאֲמִירַת הָעֵשְׂרֵה מִזְמוּרֵי תְהִלִּים אֵלּוּ לְכֹל
הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׂבִדוֹרְנוּ, וְלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שׁוֹכְנֵי עִפְרָה קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּוֶה, וּבִפְרָט לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ
צְדִיק יְסוֹד עוֹלָם נַחַל נֹזֶעַ מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנוּ נַחֲמֵן בֶּן פִּינְאָ בֶּן
שִׁמְחָה, נַחַח נַחֲמֵן מֵאוֹמֵן, אֲשֶׁר גָּלָה וְתַקֵּן לֹאמֹר אֵלּוּ
הָעֵשְׂרֵה מִזְמוּרֵי תְהִלִּים בְּשִׁבְלֵי תִקּוֹן הַבְּרִית, זְכוּתָם יִגַּן עָלֵינוּ
וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

וְעַל דַּעְתָּם וְעַל פְּוִנְתָּם אָנִי אוֹמֵר הָעֲשֶׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים אֱלוֹ,
 וּבְזִכּוֹתָם וּכְחֵם אֲזַכֶּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הָעֲשֶׂרָה מִיָּנִי
 נְגִינָה שְׁנֵאֵמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שְׁהֵם: אֲשֶׁרִי, בְּרָכָה, מְשֻׁכִּיל,
 שִׁיר, נְצוּחַ, נְגוּן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מְזֻמּוֹר, הִלְלוּיָהּ, שְׁהֵם: שִׁיר
 פְּשׁוּטָה, כְּפוּל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, שְׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמְךָ הַמְּיֻחָד
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּבְזִכּוֹת וּכְחֵם הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים הָאֵלוֹ
 בְּמִלּוּאָם, שְׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (כְּזֶה): אֶלְף לְמֹד, אֶלְף לְמֹד הֵי יוֹד
 מֵם, שְׁהֵם עוֹלָם בְּמִסְפָּר תַּפ"ה, כְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֱלוֹ
 הַשְּׁמוֹת תּוֹכְנֵי לְתַקּוֹן הַבְּרִית, שֶׁהוּא תַקּוֹן הַכְּלָלִי, אָמֵן:

קוֹדֵם שְׂבִית־חֵיל בְּאֵמִירַת תְּהִלִּים יֵאמַר זֶה:

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נִרְיַעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה,
 בְּזִמְרוֹת נִרְיַע לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמִלְכָּה גָדוֹל עַל כָּל
 אֱלֹהִים:

תְּרִינֵי מְזֻמָּן אֵת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהִלֵּל וּלְשַׁבַּח אֵת בּוֹרְאֵי. לְשֵׁם
 יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עַל-
 יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טז

א. מכתם לדוד, שמרני אל פי חסיתי בך:

ב. אמרת ליהוה אדני אתה, טובתי בל עליך:

ג. לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפצי במ:

ה. ירבו עצבותם אחר מהרו, בל אסוף נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי:

ה. יהוה מנת חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי:

ו. חבלים נפלו לי בנעמים, אף נחלת שפרה עלי:

תקון הכללי

צב

ז. אֲבָרְךָ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לֵילוֹת
יִסְרוּנִי כְּלִיּוֹתַי:

ח. שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְּמִידָה, כִּי מִיְמִינִי בַל
אֲמוֹט:

ט. לָכֵן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֵף בְּשָׂרִי
יִשְׁכַּן לְבַטָּח:

י. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשִׂאוֹל, לֹא תִתֵּן
חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת שָׁחַת:

יא. תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבַּע שְׂמָחוֹת אֶת
פְּנִיךָ, נְעֻמוֹת בְּיַמֶּיךָ נִצַּח:

לב

א. לָדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נְשׂוֹי פִּשְׁעַ כְּסוּי
חֲטָאָה:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

צג

ב. אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב יִהְיֶה לוֹ עֵוֹן, וְאִין
בְּרוּחוֹ רְמִיָּה:

ג. כִּי הֶחֱרַשְׁתִּי בָּלוּ עֲצָמַי, בְּשִׂאֲנֹתַי כָּל
הַיּוֹם:

ד. כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נְהַפְּךָ
לְשִׁדִּי בְּחֶרְבְּנֵי קִיץ סְלָה:

ה. חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי,
אָמַרְתִּי אֹדֶה עָלַי פִּשְׁעֵי לִיְהוָה, וְאַתָּה
נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סְלָה:

ו. עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת
מְצֵא, רַק לְשִׁטֶּף מַיִם רַבִּים אֱלֹוֹ לֹא
יִגִּיעוּ:

ז. אַתָּה סֵתֵר לִי*** מִצָּר תִּצְרֵנִי, רִנֵּי פִלַט
תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה:

ח. אֲשַׁכִּילֶךָ וְאוֹרֶךָ בְּדַרְךָ זֶה תִלְךָ, אִיעֶצָה
עָלֶיךָ עֵינַי:

ט. אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אִין הָבִין, בְּמַתַּג
וְרָסֵן עֲדִיו לְבָלוֹם בֵּל קָרֵב אֵלֶיךָ:

י. רַבִּים מִכְּאוֹבִים לָרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה
חֶסֶד יְסוּבְּבֵנוּ:

יא. שִׁמְחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל
יִשְׂרָאֵל:

תקון הכללי

מא

- א. לַמְנִצַּח מְזֻמֹּר לְדָוָד:
- ב. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה
יַמְלִטְהוּ יְהוָה:
- ג. יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, וְאֵל
תְּהַנִּיחֵהוּ בְּנַפְשׁ אֲיֹבָיו:
- ד. יְהוָה יִסְעֶדְנֵנוּ עַל עֶרְשׂ דְּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ
הַפִּכָּת בְּחֻלְיוֹ:
- ה. אֲנִי אָמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי כִּי
חָטָאתִי לָךְ:
- ו. אֲיֹבִי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד
שְׁמוֹ:

ו. ואם בא לראות שוא ידבר, לבו יקבץ
און לו, יצא לחוץ ידבר:

ח. יחד עלי יתלחשו כל שנאי, עלי יחשבו
רעה לי:

ט. דבר בליעל יצוק בו, ואשר נשכב לא
יוסיף לקום:

י. גם איש שלומי אשר בטחתי בו אוכל
לחמי, הגדיל עלי עקב:

יא. ואתה יהוה חנני והקימני, ואשלמה
להם:

יב. בזאת ידעתי כי חפצת בי, כי לא יריע
איבי עלי:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

צו

יג. וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּת בִּי, וְתִצְיַבְנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם:

יד. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד
הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב

א. לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי קָרַח:

ב. בְּאֵיל תְּעַרְגַּ עַל אֲפִיקֵי מָוִם, בֵּין נַפְשֵׁי
תְּעַרְגַּ אֱלֹהִים:

ג. צְמָאָה נַפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מָתִי
אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנָי אֱלֹהִים:

ד. הִיָּתָה לִי דַמְעָתִי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה,
בְּאֹמַר אֵלַי כֹּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

צח

ה. אֱלֹהִים אֶזְכְּרָה וְאֶשְׁפָּכָה עָלַי נַפְשִׁי, כִּי
אֶעֱבֹר בַּסֶּף אֲדִידִים עַד בַּיִת אֱלֹהִים,
בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג:

ו. מִה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וְתִהְיֶה עָלַי, הוֹחִילִי
לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲדַנּוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי:

ז. אֱלֹהִי, עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה, עַל-בֵּן
אֶזְכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יְרֵדָן וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
מִצְעָר:

ח. תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל
מִשְׁבְּרֵיךָ וְגִלְיֶךָ עָלַי עֲבְרוּ:

ט. יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֶסֶדּוֹ וּבִלְיָלָה נְשִׁירָה
עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

צט

א. אֹמְרָה לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה שְׂבַחְתָּנִי, לְמָה
קִדַּר אֱלֹהֶיךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב:

יא. בְּרִצָּח בְּעֲצָמוֹתַי חֲרַפּוּנֵי צוֹרְרֵי, בְּאִמְרָם
אֱלֹהֵי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:

יב. מַה תִּשְׁתַּוְּחָחִי נַפְשִׁי וּמָה תִּהְיֶה עָלַי,
הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֹדְנֶנּוּ, יִשׁוּעַת
פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

נט

א. לְמַנְצֶחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח
שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַיהוָה:

ב. הֲצִילֵנִי מֵאוֹיְבֵי, אֱלֹהֵי, מִמִּתְקוֹמְמֵי
תִּשְׁגָּבֵנִי:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

ק

ג. הִצִּילֵנִי מִפַּעְלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים
הוֹשִׁיעֵנִי:

ה. כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יִגְוְרוּ עָלַי עֲזִים,
לֹא פִשְׁעֵי וְלֹא חַטָּאתַי יְהוּה:

ה. בְּלִי עֹן יְרוּצוֹן וְיִכּוֹנְנֵנוּ, עוֹרָה לְקִרְאתִי
וְרֵאָה:

ו. וְאַתָּה יְהוּה אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל, הִקִּיצָה לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם, אֵל
תָּחֵן כָּל בְּגֵדֵי אֹן סֵלָה:

ז. יָשׁוּבוּ לָעָרֶב יֶהְמוּ כִכָּלֵב וַיִּסּוּכְבוּ עִיר:

ח. הִנֵּה יִבְיַעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם,
כִּי מִי שָׁמַע:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קא

ט. וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל
גוֹיִם:

י. עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגַּבֵּי:

יא. אֱלֹהֵי חֲסֵדֵי יִקְדַּמְנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי
בְּשַׁרְרֵי:

יב. אֵל תִּהְרַגְם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עַמִּי, הִנֵּיעֵמוּ
בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּבּוֹרֵי אֲדָנִי:

יג. חַטָּאת פִּימוֹ דְּבַר שִׁפְתֵימוֹ וְיִלְכְּדוּ
בְּגֹאוֹנָם, וַיִּמְאָלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:

יד. כִּלְהַב בְּחֻמָּה כִּלְהַב וַאֲיֵנְמוּ, וַיִּדְעוּ כִּי
אֱלֹהִים מִשַּׁל בִּיעֶקֶב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ
סֵלָה:

טו. וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֵב יִהְמוּ כַּכֶּלֶב וַיִּסּוּכְבוּ עִיר:

תקון הכללי

קב

מז. הַמָּה יִנְיַעוּן לְאָכֹל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ
וַיְלִינּוּ:

יז. וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְגִּין לִבְקָר חֶסְדְּךָ, כִּי
הָיִיתָ מְשֻׁנָּב לִי וּמְנוּס בְּיוֹם צָר לִי:

יח. עֲזֵי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה, כִּי אֱלֹהִים מְשֻׁנְבֵי
אֱלֹהֵי חֶסְדֵי:

עז

א. לְמַנְצֶחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסֵּף מְזֻמּוֹר:

ב. קוֹלֵי אֵל אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קוֹלֵי אֵל
אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי:

ג. בְּיוֹם צָרְתִי אֲדַנֶּי דְרִשְׁתִּי, יְדֵי לַיְלָה נִגְרָה
וְלֹא תִפּוּג, מֵאַנְהָ הַנְּחָם נַפְשִׁי:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קג

ה. אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה
וְתַתְּעַטְּףֵנִי רוּחֵי סֵלָה:

ה. אֲחִזְּתָה שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא
אֲדַבֵּר:

ה. חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:

ה. אֶזְכְּרָה נְגִינָתִי בַלִּילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה,
וַיַּחַפֵּשׂ רוּחִי:

ה. הֲלָעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת
עוֹד:

ה. הָאֵפֶס לְנִצָּחַת חֶסֶדּוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:

ה. הַשְׂכַּח חַנוּת אֵל, אִם קִפְּץ בָּאֵף רַחֲמָיו
סֵלָה:

ה. וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קד

יב. אֶזְכֹּר מֵעַלְי יְהוָה, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם
פְּלֹאֲךָ:

יג. וְהִגִּיתִי בְּכֹל פִּעֻלָּךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
אֲשִׁיחָה:

יד. אֱלֹהִים, בִּקְדֹשׁ דְּרַכָּךְ, מִי אֵל גָּדוֹל
בְּאֱלֹהִים:

טו. אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֵא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמּוּם
עֲזָךְ:

טז. גִּזְאַתָּ בְּזִרְעַ עַמְךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוְסַף
סֵלָה:

יז. רָאוּךְ מִיָּם אֱלֹהִים, רָאוּךְ מִיָּם יַחִילוּ,
אֵף יִרְגְּזוּ תְהַמּוֹת:

תקון הפללי

קה

יח. זרמו מים עבות, קול נתנו שחקים, אף
הצציד ותהלכו:

יט. קול רעמד בגלגל האירו ברקים תבל,
רגזה ותרעש הארץ:

כ. בים דרך ושבילך במים רבים,
ועקבותיך לא נדעו:

כא. נחית כצאן עמד, ביד משה ואהרן:

ע

א. תפלה למשה איש האלהים, אדני מעון
אתה היית לנו בדר ודר:

ב. בטרם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל,
ומעולם עד עולם אתה אל:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קו

ג. תָּשֵׁב אָנוּשׁ עַד דֶּכָּא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְּנֵי
אָדָם:

ה. כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל כִּי
יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶה בַּלַּיְלָה:

ה. זְרַמְתָּם שָׁנָה יְהִיו, בַּבֶּקֶר כִּפְחָצִיר יַחֲלֶף:

ו. בַּבֶּקֶר יִצְיִץ וְיַחֲלֶף, לְעֶרֶב יְמוּלֵל וְיִבֶּשׁ:

ז. כִּי כָלֵינוּ בְּאַפָּךָ, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהָלְנוּ:

ח. שָׂתָה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶךָ, עֲלַמְנוּ לְמְאוֹר
פְּנֶיךָ:

ט. כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כָּלֵינוּ שָׁנֵינוּ
כְּמוֹ הֶגְהָה:

תקון הכללי

קז

י. יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם
בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבֵם עֲמַל
וְאֶזְנוֹ, כִּי גַז חֵישׁ וְנִעְפָּה:

יא. מִי יוֹדֵעַ עֵז אַפָּךְ, וְכִירְאָתְךָ עֵבֶרְתְּךָ:

יב. לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנָבֵא לְבַב
חֲכָמָה:

יג. שׁוֹבָה יְהוָה עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבֹדֶיךָ:

יד. שִׁבְעֵנוּ בִּבְקָר חֲסִדְךָ, וְנִרְנָנָה וְנִשְׁמָחָה
בְּכָל יָמֵינוּ:

טו. שִׁמְחֵנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רְאִינוּ
רָעָה:

טז. יִרְאֵה אֶל עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלָּךְ, וְהִדְרֶךְ עַל
בְּנֵיהֶם:

י. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו:

קה

א. הודו ליהוה קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו:

ב. שירו לו זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו:

ג. התהלכו בשם קדשו, ישמח לב מבקשי יהוה:

ד. דרשו יהוה ועזו, בקשו פניו תמיד:

ה. זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו:

ו. זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו:

ז. הוא יהוה אלהינו, בכל הארץ משפטיו:

תקון הכללי

קט

ה. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבַר צְוִה לְאֶלֶף דּוֹר:

ט. אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִשְׁחָק:

י. וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם:

יא. לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חֶבְל
נַחֲלֹתְכֶם:

יב. בְּהִיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר, כְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶם:

יג. וַיִּתְּהֵלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם
אַחֵר:

יד. לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעַשְׂקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
מְלָכִים:

טו. אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי, וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קי

זו. וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מִטָּה לָחֶם
שָׁבַר:

יז. שְׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ, לְעֶבֶד נִמְכָּר יוֹסֵף:
יח. עָנּוּ בַכֶּבֶל רָגְלוֹ, בְּרוֹזַל בָּאָה נִפְשׁוֹ:

יט. עַד עֵת בָּא דְבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה צָרְפְתָהּ:

כ. שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירֶהוּ, מִשָּׁל עַמּוּם
וַיִּפְתַּחֶהוּ:

כא. שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ:

כב. לְאִסֵּר שָׂרָיו בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקָנָיו יַחֲבִים:

כג. וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ
חָם:

כד. וַיִּפְּרֹ אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמֶהוּ מִצְרָיו:

תקון הפללי

קיא

כה. הפך לבם לשנא עמו, להתנבל בעבדיו:

כו. שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר בו:

כז. שמו בם דברי אתותיו, ומפתים בארץ
חם:

כח. שלח חשך ויחשך, ולא מרו את דברו:

כט. הפך את מימיהם לדם, וימת את
דגתם:

ל. שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם:

לא. אמר ויבא ערב, פנים בכל גבולם:

לב. נתן גשמיהם ברד, אש להבות בארצם:

לג. ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם:

לד. אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר:

תקון הפללי

קיב

לה. וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ, וַיֹּאכַל פְּרִי
אֲדָמָתָם:

לו. וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, רֵאשִׁית לְכָל
אוֹנָם:

לז. וַיּוֹצִיֵאם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיֵן בְּשִׁבְטָיו
כוֹשֵׁל:

לח. שָׁמַח מִצָּרִים בְּצִאתָם, כִּי נָפַל פַּחַדָּם
עֲלֵיהֶם:

לט. פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְךָ, וְאִשׁ לְהָאִיר לַיְלָה:

מ. שָׁאֵל וַיֵּבֵא שָׁלוֹ, וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם:

מא. פָּתַח צוּר וַיִּזְוְבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נִהָר:

מב. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אֲבָרָהֶם
עֲבָדוּ:

תקון הכללי

ק"ג

מג. ויִוצֵא עֲמוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו:

מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים
יִירָשׁוּ:

מה. בְּעֵבוֹר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ,
הַלְלוּיָהּ:

קלז

א. עַל גִּהְרוֹת בָּבֶל נָשָׂם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוֹ,
בְּזָכְרֵנוּ אֶת צִיּוֹן:

ב. עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ בְּנֵרוֹתֵינוּ:

ג. כִּי נָשָׂם נִשְׁאַלְנוּ שׁוֹבֵינוּ דְבָרֵי נְשִׁיר
וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֻחָה, נִשְׁירוּ לָנוּ מִנְּשִׁיר צִיּוֹן:

ד. אִיךְ נִשְׁשִׁיר אֶת נְשִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת
נִכְר:

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

קיד

ה. אִם אֲשַׁכַּחְךָ יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח יְמֵי:

ו. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחֻבֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִי, אִם
לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ
שְׂמֹחָתִי:

ז. זָכֹר יִהְיֶה לְבָנֵי אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם,
הָאֹמְרִים עָרוֹ עָרוֹ עַד הַיּוֹם בָּה:

ח. בַּת בָּבֶל הִשְׁדוּדָה, אֲשֶׁרִי נְשִׂישָׁלָם לָךְ
אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלָתָ לָנוּ:

ט. אֲשֶׁרִי נְשִׂיאָחֹז וְנִפְץ אֶת עַלְלִיךָ אֶל
הַסַּלַּע:

קג

א. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הַלְלוּהוּ
בְּרִקְיעַ עֲזוֹ:

תקון הפללי

קטו

- ב. הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:
ג. הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבְלָ וּכְנֹר:
ד. הַלְלוּהוּ בְּתֶרֶף וּמַחֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹגֵב:
ה. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי שְׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצָלִי תְרוּעָה:
ו. כָּל הַנְּשָׁמָה תְהַלֵּל יְהוָה, הַלְלוּיָהּ:

לאחר סיום המזמורים יאמר שלושה פסוקים אלו:
מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו, יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה, מעוזם בעת צרה:
ויעזרם יהוה ויפלטם, יפלטם מרשעים וישועם כי חסו בו:

תפלה לתקון הפללי

אחר-כך טוב לומר תפלה זו, יסדה מורנו רבי נתן וצ"ל:

אשירה ליהוה בחיי, אומרה לאלהי בעודי, יערב עליו שיחי
אנכי אשמח ביהוה: הודו ליהוה בכבוד, בנבל עשור
זמרו לו: אלהים, שיר חדש אשירה לך, בנבל עשור אומרה לך:
עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכבוד: כי שמחתני יהוה בפעלך,
במעשי ידיך ארנן:

רבנו של עולם, אדון כל, בורא כל הנשמות, רבון כל
המעשים, הבוחר בשירי זמרה, עזרני וחנני ברחמיך
הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה לעזרר ולהוציא ולגלות כל
העשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים. ובזכות אלו
העשרה קפיטל תהלים שאמרת לי לפניך, שהם כנגד עשרה מיני
נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה, משכיל,
שיר, נצוח, נגון, תפלה, הודאה, מזמור, הללויה: בזכות
המזמורים ובזכות הפסוקים ובזכות תבותיהם ואותיותיהם
ונקודותיהם ומעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות
ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך, עליו השלום, עם כל העשרה
צדיקים, שיסדו ספר תהלים ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל
נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, נ נח נחמ נחמן מאומן
זכותו יגן עלינו, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה קפיטל
תהלים בשביל תקון הברית, ובזכות כל הצדיקים והחסידים

תקון הכללי

ק"ז

האמתיים, תזכני ותחנני, שאזכה ברחמיך הרבים להוציא כל הטפות קרי, שיצאו ממני לבטלה, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, (אם אומר חס ושלום בשביל מקרה שגזדמן לו באותו הלילה, יאמר: ובפרט כל הטפות שיצאו ממני בלילה זה על-ידי מקרה לילה, שקרה לי בעוונותי הרבים), כלם אזכה, ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה ובכחך הגדול, להוציאם מהקלפות ומהסטריין אחרנין, מכל המקומות שנפלו ונתפזרו ונפוצו ונדהו לשם, ואל ידח ממך נדח. ותכניע ותשבר ותהרג ותעקר ותכלה ותבטל כל הקלפות וכל הרוחין ושדין ולילין, שנעשו ונבראו ונוצרו על-ידי אלו הטפות, שיצאו ממני לבטלה, ותסיר מהם חיותם, ותוציא ותגזל מהם החיות דקדושה, וכל הניצוצות הקדושים שבלעו:

רבונו של עולם, אל חי וקים, חי החיים, מלא רחמים, הדין את כל העולם לכף זכות תמיד, החפץ חסד ומרבה להיטיב. אבי אבי, גואלי ופודי. ידעתי יהוה ידעתי, כי אני בעצמי החיב והפושע אפלו בהמקרות שגזדמנו לי בשוגג, כי לא שמרתי את המחשבה כלל והרהרתי ביום, עד שבאתי לידי טמאה בלילה, ועל-ידי-זה קלקלתי מה שקלקלתי, וגרמתי מה שגרמתי, ושחתתי מה ששחתתי. אוי אוי, אוי על נפשי, אוי לנפשי, כי גמלתי לי רעה. מה אמר, מה אדבר, מה אצטדק. מה אמר, מה אדבר, מה אצטדק. האלהים מצא את עוונתי. הנני לפניך באשמה רבה, הנני לפניך מלא בושה וכלמה, מלא

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

מְנוּפִים וְלִכְלוּכִים, מְלֵא תוֹעֵבוֹת רָעוֹת, וְאִין שׁוּם לְשׁוֹן בְּעוֹלָם
 שְׂאוּכַל לִכְנוֹת בּוֹ עֵצֶם הַרְחֻמְנוֹת שֵׁישׁ עָלַי, כִּי רַע וְזָר, כִּי נִגַּע
 עַד הַנֶּפֶשׁ, מִר לִי מְאֹד, אָבִי שִׁבְשָׁמִים, מִר לִי מְאֹד, רַבּוֹן כָּל
 הָעוֹלָמִים. רְאֵה אֲנִי וְאֲנִי, כִּי נִפְשִׁי מְרָה לִי מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
 אֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לְחַיּוֹת מֵעֵצֶם מְרִירוֹת נִפְשִׁי, אֲשֶׁר עַד
 גָּבְהִי שָׁמַיִם יִגִיעַ, כִּי קִצְתִּי בְּחַיִּי, לְמָה לִּי חַיִּים כְּאַלֶּה, חַיִּים
 מְרִים וּמְרוּרִים מְמֹת. אֵת קִבְעַת כּוֹס הַתְּרַעְלָה שְׁתִּית, מְצִית,
 נִפְשִׁי:

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַת רַבּוּי וְעֵצֶם הַפְּגָמִים
 הַגְּדוֹלִים, הַעֲצוּמִים וְהַגּוֹרָאִים, שֶׁנֶּעֱשִׂים עַל-יַד־יְהוָה
 בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַתָּה אֵיךְ אוֹכַל לְתַקֵּן זֹאת וּבְמָה יִזְכֶּה נַעַר
 כְּמוֹנִי לְתַקֵּן אֵת אֲשֶׁר שָׁחַתְתִּי. אֵךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן יוֹדַעְתִּי, וְאֲנִי
 מְאֻמִּין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי אִין שׁוּם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְעַד־יֵן יֵשׁ
 לִי תַקּוּהָ, וְעַד־יֵן לֹא אֶבְרָה תוֹחֲלִיתִי מִיְהוָה, כִּי חֲסָדֵי יְהוָה כִּי לֹא
 תִּמְנֹנ, כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו:

עַל-בֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהם,
 אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים
 הָאֲמִתִּיִּים וְאֱלֹהֵי כָל יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָרְאוּשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים,
 שֶׁתְּרַחֵם עָלַי וְתַעֲשֶׂה אֵת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ וְאֵת מִשְׁפָּטֶיךָ
 אֲשֶׁמֶר, וְתִכַּף אֵת יִצְרִי לְהַשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר בְּהַיֵּצֵר הָרַע
 וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִנֵנִי וְתִפְלֹטֵנִי

תקון הכללי

קיט

מעֵתָה מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת וּמִפְּגָם הָרְאוֹת וּמִפְּגָם הַדְּבֹר, וְתִצְלִינִי מֵעֵתָה מִכָּל מִינֵי פְגָם הַבְּרִית שְׁבַעוֹלָם בְּמַחְשָׁבָה, דְּבֹר וּמַעֲשֵׂה, וְתִהְיֶה עִמִּי תָמִיד וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִינִי מִמַּקְרָה, בֵּין בְּיוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם:

אָבִינוּ, מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם, גּוֹאֵל חֹזֵק. שִׁמְחֵתִי אֱלֹהִךָ כִּפְּי. הִצַּל הִצַּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הִצַּל לְקוֹחִים לְמוֹת, הִצַּל נִרְדָּף וְחַיֵּב כְּמוֹנִי, הִצְלִינִי מִן הַשְּׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת. תֵּן לִי תַקְוָה וְלֹא אֶבֶד, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי מִה בְּצַע בְּדַמִּי, בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַת, הַיּוֹדֵךְ עָפָר, הַנִּגִּיד אֶמְתָּךְ. דָּלוּ עֵינַי לְמָרוֹם, יְהוָה עֲשֵׂקָה לִי, עֲרַבְנִי, עֲרַב עִבְדְּךָ לְטוֹב, אֵל יַעֲשֵׂקֵנִי יוֹדִים. כִּי אֵין לִי שׁוֹם כַּח אֱלֹא כִּפְּי, אֵין לִי שׁוֹם מְנוּס וּמִבְטָח, כִּי אִם עֲלִיךָ לְבַד, עַל חֶסֶדְךָ הַעֲצוּמִים לְבַד, עַל רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, עַל חֶמְלַתְךָ הָאֲמִתִּית, עַל חֲנִינּוּתֶיךָ הַנִּצְחִיּוֹת וְעַל כַּח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים, שִׁשְׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂאֵין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, בָּהֶם תִּמְכַּתִּי יְתַדוּתִי, בָּהֶם אֲשַׁעַן וְאֶסְמַךְ, בְּזְכוּתָם וּכְחֵם אֶבְטַח וְאֶקְוֶה, כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשְׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֶסֶדְךָ לְרְאוֹת שַׁחַת. אָהֵה יְהוָה, מַלְטָנִי, אָהֵה יְהוָה, פְּדֵנִי, רְאֵה מִסְכַּן כְּמוֹנִי טוֹרֵף בְּלֵב יָמִים, תַּהוֹם אֶל תַּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צַנּוּרֶיךָ, כָּל מִשְׁפָּרֶיךָ וְגַלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ. צוּד צְדוּנִי כְּצַפּוֹר, אֵיכִי חָנָם. צַמְתוּ בְּבוֹר חַיִּי, וַיְדוּ אֶבֶן בִּי. צַפּוּ מַיִם עַל רֵאשֵׁי, אִמְרֵתִי נִגְזַרְתִּי. קִרְאתִי שְׁמֶךָ יְהוָה, מִבוֹר תַּחְתִּיּוֹת, קִרְאתִי שְׁמֶךָ יְהוָה מִבוֹר תַּחְתִּיּוֹת:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, מלא רחמים, מלא חסד חנם, מלא חנינות, מלא רחמנות, מלא טוב, מלא רצון. כבר קבלנו עלינו לקרא אליך תמיד, והגני מקים קבלתנו, והגני קורא אליך ממקום שפל בזה, ממקומות מגנים כאלה. ממעמקים קראתיך יהוה, מעמקי עמקים, מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי. ואם בעוונותינו הרבים ירדנו למקום שירדנו, וירדנו עכשו בעקבות משיחא למקומות נמוכים ושפלים מאד מאד, שלא ירדו ישראל לתוכם מעולם, כמו שכתוב: ותרד פלאים, אין מנחם לה, אף-על-פי-כן אין אנו מיאשים עצמנו, חס ושלום, בשום אפן בעולם כלל, כי כבר הבטחתנו להשיבנו ממצולות ים, כמו שכתוב: אמר אדני מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים. וכתוב: ואף גם זאת, בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפך בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם:

רבונו של עולם, פתח פיה לאלים כמוני, ותשלח לי דבורים ממעון קדשך מן השמים, באפן שאוכל לנצח אותך, לרצות ולפייס אותך, שתקבל ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים את אלו העשירה קפיטל תהלים שאמרתי לפניה, כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, ואף-על-פי שאיני יודע לבנו שום פונה מהפונות העצומות והנוראות, שיש באלו העשירה מזמורים, יהי רצון מלפניה, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהא חשובה לפניה האמירה בפה לכה, כאלו השגתי וכונתי

תקון הפללי

קכא

כָּל הַסּוּדוֹת וְהַכְּבוֹדוֹת שֵׁשׁ בָּהֶם, וַיְהִיו אֲמָרֵי לְרִצּוֹן לִפְנֵי אֲדוֹן
כָּל. וְהִנְנִי מְשַׁלֵּיךָ יְהִי עֲלֶיךָ, וְהִנְנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי לְכָל הַצְּדִיקִים
הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, שׁוֹכְנֵי עָפָר,
קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבְפָרֵט לְהַצְּדִיק יִסּוּד עוֹלָם, נַחַל
נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְא, נַח נַחֲמָן נַחֲמָן מֵאוֹמֵן,
זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן, וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כּוֹנְנָתָם אֲמַרְתִּי כָּל אֱלֹהֵי
הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים, וּבְזִכּוֹתָם וְכַחֵם אֲזַכֶּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת
כָּל הָעֲשָׂרָה מִיְּנֵי נְגִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁהֵם: שִׁיר
פְּשׁוּטָה, כְּפוּל, מְשַׁלֵּשׁ, מְרַבֵּעַ, שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוּךְ הַמְּיֻחָד,
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וּבְזִכּוֹת וְכַח הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים הָאֱלֹהִים
בְּמֵלֶכֶת, שֶׁהֵם "אֵל אֱלֹהִים" (כְּזֶה): אֵל"ף לַמ"ד, אֵל"ף לַמ"ד
ה"י יו"ד מ"ם, שֶׁהֵם עוֹלָמִים בְּמִסְפַּר תַּפ"ה (אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁמוֹנִים
וְחָמֵשׁ), בְּמִסְפַּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֱלֹהֵי הַשְּׁמוֹת תְּזַכְּנֵי לְהוֹצִיא כָּל
הַטְּפוֹת קָרִי לְבַטְלָה מִבִּטְוֵן הַקְּלָפָה שֶׁבְּלַעַם, אֲשֶׁר מִסְפַּר שְׁמָה
עִם הָאוֹתִיּוֹת עוֹלָה תַּפ"ה, שֶׁהִיא בְּקְלָפָה כְּנֶגֶד קְדֻשַׁת סֵפֶר
תְּהִלִּים. וּבְכַח אֱלֹהֵי הָעֲשָׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים תְּעוֹרֵר הַשְּׁנֵי
הַשְּׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים "אֵל אֱלֹהִים", וְתַהַרְגֵהוּ, וְתִשְׁפַּר וְתִכְנִיעַ,
וְתַעֲקֹר וְתִכְלֶה וְתִבְטֵל אֶת הַקְּלָפָה הַזֹּאת שֶׁבְּלַעַם, וְתִכְרִיחַ
אוֹתָהּ לְהַפְּלִיט כָּל הַטְּפוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת מִבִּטְוֵנָה וְקִרְבָּה, וְתִמְחָה
שְׁמָה וּזְכָרָה מִן הָעוֹלָם, וְתִקַּים מְקָרָא שְׁפָתוֹב: חֵיל בְּלַעַם
וְיִקְיָאנוּ, מִבִּטְוֵנוּ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל. וְתַהַרְגֵהוּ כָּל הַקְּלָפּוֹת, שֶׁנִּבְרְאוּ עַל-
יְדֵי אֱלֹהֵי הַטְּפוֹת, וְתוֹצִיא וְתַגְּזֹל מֵהֶם הַחַיּוֹת דְּקִדְשָׁה. וְכָל

תקון הכללי

הניצוצות הקדושות שבלעו על-ידי פגם חטא זה, כלם תוציאים, ותחזר ותקבצם בקדשה שנית, ותזכנו לקבל עלינו על מלכות שמים באהבה תמיד, ונזכה לעסק כל ימינו בתורה ותפלה ומעשים טובים באמת ובלב שלם, באפן שנוזכה לברא גופים וכלים קדושים לכל הנשמות דאזלין ערטילאין על-ידי עוונותינו הרבים על-ידי פגם הטפות קרי, שיצאו ממני לבטלה:

רבונו של עולם, אמיץ כח, ורב אונים, עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים באפן שנוזכה לתקן פגם הברית, פגם טפי המוח, בין מה שפגמנו בזה בשוגג, בין במזיד, בין באנס, בין ברצון - על הכל תמחל ותסלח לי, אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח, ונזכה לתקן כל הפגמים בשלמות בחיינו בזכות הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה (אם יהיה על קברו הקדוש יאמר: ובזכות הצדיק הזה השוכן פה, צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, נ נח נחמ נחמן מאומן, אשר אני מכתת רגלי וטלטלתי עצמי בטלטול הקשה בשביל לבוא הנה להשתטח על קבר הצדיק האמת הקדוש הזה אשר הבטיחנו בחיי הקדושים, לעמוד בעזרתנו סלה תמיד, כשנבוא על קברו הקדוש ונתן פרוטה לצדקה ונאמר אלו העשרה קפיטל תהלים. והנה עשיתי מה שמטל עלי, עשה מה שעליך), ומחל לי, וסלח לי, וכפר לי על כל החטאים והעוונות והפשעים, שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך ברמ"ח איברי ושם"ה גידי, במחשבה, דבור ומעשה, ובחמשה חושים ובשאר כחות הגוף, ובפרט מה שחטאתי ופשעתי ופגמתי נגדך בפגם

תקון הפללי

קכג

הברית, שהוא כלל כל התורה בלה, והרע בעיניך עשיתי
מנעורי עד היום הזה. על הכל תמחל ותסלח ותכפר, מלא
רחמים, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול. הרב בבסני
מעוני, ומחטאתי טהרני. תחטאני באזוב ואמהר, תכבסני,
ומשלג אלבין. תשמיעני ששון ושמחה, תגלנה עצמות דפית.
הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה. מחה פשעי למענך,
כאמור: אנכי אנכי, הוא מוחה פשעי למעני, וחטאתיך לא
אזכור, ותמלא עלי ברחמים, ותהיה בעזרי תמיד בזכות וכח
הצדיקים האמתיים, ותשמרני ותצילני תמיד, ותתן לי כח
להתגבר על יצרי ולכף ולשבר את תאוותי, ולא אפגם עוד מה
שפגמתי, ולא אעשה עוד הרע בעיניך, ולא אשוב עוד לכסלה.
אם און פעלתי לא אוסיר, פי כבר הבטחתנו, שגם על זה
מועיל תפלה ובקשה להנצל להבא ברחמיך האמתיים, מן
היצר הרע וכת דילה. (אם יהיה על קברו הקדוש יאמר: ובפרט
על מקום ציון הקדוש הזה, עזרני בזכות הצדיקים הגנוזים פה)
ורחם עלי, ותן לי כח וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר ולכבש
את יצרי תמיד, עד שאזכה ברחמיך לגרשו ולסלקו ולבטלו
מעלי לגמרי מעתה ועד עולם, פי כבר פלו ביגון חיי, ושנותי
באנחה, כשל בעוני כחי, ועצמי עששו, עד אשר כשל כח
הסבל:

רחם עלי אבי אב הרחמן, רחם עלי שומע תפלה, חום וחמל
עלי, שומע צעקה, שומע אנחה, שומע אנקה, רחם

תקון הפללי

רחם, הצל הצל, הושיעה הושיעה, אל יפל דמו ארצה לפניך, אל תתן לשחת נפשי, הצילני מדמים, אלהים, אלהי תשועתי. תרגן לשוני צדקתך. חוסה עלו, כרב רחמיק, כרב חסדיך, יהמו נא מעיק וחנינותיך על עלוב נפש כמוני, על נדרף כמוני, על מלכלך בחטאים כמוני, על חסר דעה, חסר עצה כמוני, פי לך לבד עינינו תלויות, לך לבד רעיוני צופיות, דלו עיני למרום, עזר נא, הושיעה נא, חוס וחמל נא עלי והושיעני לשוב אליך בתשובה שלמה, באמת ובלב שלם, ואזכה להיות תמיד כרצונך הטוב מעתה ועד עולם. כחסדך חייני, ואשמרה עדות פיך. לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי:

ובכן, יהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אדון השמחה והחדוה, אשר לפניך אין שום עצבות כלל לעולם, כמו שכתוב: הוד והדר לפניו, עז וחדוה במקומו. שתעזרני ברחמיק העצומים ותזכני להיות בשמחה תמיד. משמח נפשות עגומים, שמח נפשי האמללה מאד, העלובה מאד, העיפה והצמאה והרעבה אליך מאד, הסר ממני יגון ואנחה, שמח נפש עבדך, כי אליך יהוה נפשי אשא.

תודיעני ארח חיים. שבע שמחות את פניך, נעימות בימינך נצח. השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני. שבעני מטובך, ושמח נפשי בישועתך, וטהר לבי לעבדך באמת. עזרה כבודי, עזרה הנבל וכנור, אעירה שחר. זכני לכל

תקון הפללי

קכה

הַעֲשֶׂרָה מִיָּנִי נִגְיָנָה דִקְדָּשָׁה, שֶׁהֵם מַכְנִיעִים וּמְתַקְנִים פְּגָם הַבְּרִית, כְּאָמֹר: אֲבָרְךָ אֵת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֵף לִילֹת יִסְרוּנִי כְּלִיֹּתַי. לְדָוִד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרֵי נָשׂוּי פָּשַׁע כְּסוּי חַטָּאת. בֵּית וְהוֹן נִחַלַת אָבוֹת, וּמִיְהוָה אִשָּׁה מִשְׁפָּלַת. יוֹמָם יַצִּוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ, וּבְלֵילָה שִׁירָה עִמּוֹ, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי. לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֵת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ. אֲזַכְּרָה נִגְיָנָתִי בְּלֵילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי. הַיֹּאכֵל תִּפְּל מִבְּלֵי מֶלֶח, אִם יֵשׁ טַעַם בְּרִיר חֲלָמוֹת. פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרִים הוֹדֶךָ וּשְׁנוֹתֶיךָ לְאַכְזָרִי. וְלֹא אֹמֵר, אִיִּה אֱלֹהֵי עֲשֵׂי נֹתֵן זְמִירוֹת בְּלֵילָה. שִׁקֵּר הַחֵן וְהַבֵּל הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרֵאת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל. וְנֹאמֵר: הַלְלוּיָהּ, הִלְלוּ אֵל בְּקֹדֶשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֲזוֹ. הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרוֹתָיו, הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ, הִלְלוּהוּ בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבֵּל וּכְנֹר: הִלְלוּהוּ בְּתַף וּמַחּוֹל הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנְבִּי: הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה. כֹּל הַנְּשַׁמָּה תִהְלֵל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תַּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לְחֵרוֹתֵנוּ, וְשֵׂא נִס לְקַבֵּץ גְּלִיּוֹתֵינוּ, וְקָרַב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם, וּנְפֻצוֹתֵינוּ כְּנִס מִיִּרְכַּתֵי אֶרֶץ. וְקַבֵּץ נְדַחֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: וְקִים כְּנֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְשֵׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶךָ, וְשֵׁב וְקַבֵּץ מִכָּל הָעַמִּים, אֲשֶׁר הִפִּיצְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה. אִם יִהְיֶה נְדַחֶךָ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יְקַבֵּץ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ. וְהִבִּיאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ, אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבוֹתֶיךָ,

תקון הפללי

וירשתה והיטיבך, והרבך מאבותיך. ונאמר: נאם יהוה אלהים,
מקבץ גדחי ישראל, עוד אקבץ עליו לנקבציו. ונאמר: בונה
ירושלים יהוה, גדחי ישראל יבנס. ותמהר ותחיש לגאלנו,
ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה את בית קדשנו ותפארתנו,
והביאנו לציון עירך ברנה, ולירושלים בית מקדשך בשמחת
עולם. כמו שפיתוב: ופדווי יהוה ישובו, ובאו ציון ברנה,
ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו, ונסו יגון ואנחה.
ונאמר: כי בשמחה תצאו, ובשלום תובלון, ההרים והגבעות
יפצחו לפניכם רנה, וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר: כי נחם
יהוה ציון, נחם כל חרבותיה, וישם מדברה כעדן וערבתה כגן
יהוה, ששון ושמחה ימצא בה, תודה וקול זמרה. שמחו ביהוה
וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב. אור זרוע לצדיק, ולישרי
לב שמחה. שמחו צדיקים ביהוה, והודו לזכר קדשו. אמן נצח

סלה ועד:

תקון הכללי

קבו

זאת התפלה מצאנו באמתחת הכתבים, והיא מעט

הפמות ורב האיכות:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אנת לעלא,
לעלא מן כלא, ולית לעלא מנה, דלית מחשבה תפיסא
בך כלל, ולך דומיה תהלה, ומרמם על כל ברכה ותהלה. אותך
אדרש, אותך אבקש שתחתך חתירה דרך כבושה מאתך, דרך
כל העולמות, עד ההשתלשלות שלי במקום שאני עומד, כפי
אשר נגלה לך, יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הזה תאיר עלי
אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי רצונך
באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב במחשבותי שום
מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונך, רק
לדבק במחשבות זכות צחות וקדושות בעבודתך באמת
בהשגתך ובתורתך. "הט לבי אל עדותיך", ותן לי לב טהור
לעבודך באמת. וממצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל
מהרה. תשועת יהוה כהרף עין, לאור באור החיים כל ימי
הייתי על פני האדמה. ואזכה לחדש נעורי, הימים שעברו
בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי מן העולם
כביאתי, בלא חטא. ואזכה לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו,
כלו אומר כבוד, אמן נצח סלה ועד:

לְכֹל מֵאֵן דְּבַעֵי

הַקּוֹנְטֵרַם מִדְּפָס לְזִכּוּי הַרְבִּים וּמְחֻלָּק
לְכֹל דּוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ. כָּל מִטְרַתְנוּ בְּהַדְפַּסַּת
הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים הִיא לְקִים אֶת צְוֹאת
מוֹהַרְנֵ"ת זצ"ל, שְׁצִוָה קִדְם הַסְּתַלְקוּתוֹ
"יִפּוּצוּ מְעִינְתֵיךָ חוּצָה".

הַרְשׁוּת נְתוּנָה לְכֹל מִי שֶׁבְּרָצוֹנוֹ לְהַדְפִּים
קוֹנְטֵרַם זֶה בְּכֹל לְשׁוֹן נְשׂוּאָה בְּכֹל מְדִינָה
וּמְדִינָה, וְאִין רְשׁוּת לְאַף אֶחָד לְאוֹסְרוֹ אֶלֶּא
אֲדַרְבָּה, "יִגְדִיל תּוֹרָה וַיֵּאדִיר".

לְרִפּוּאת רִינָה בַת שְׂמַחָה הִי"ו

לְע"נ יוֹנָה טוֹבָה בַת מִשָּׁה זְרַחֵל ז"ל